

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 75 ●●● 8-9 • AVGUST-SEPTEMBER 2008

Praznik slovenske državnosti v Slovenski hiši. Letošnji nagrajenci ZS, gospodje: Jerne Štefe, Jože Čampa in Tone Mizerit.
Foto Marko Vombergar

Pod okriljem SKA je razstavljala svoje slike Andrea Quadri Brula. *Foto Marko Vombergar*

Marija v nebesih - mi na zemlji

JURE RODE

1. novembra 1950 je papež Pij XII. na najbolj slovesen način dokončno in za vedno veljavno razglasil kot dogmo, to je, kot versko resnico, da je bila Marija takoj po smrti, pred začetkom razpadanja, s telesom in dušo vzeta v nebesa, k Bogu.

V Cerkvi je bilo že od vsega začetka to prepričanje. Prvi cerkveni očetje in veliki učitelji so ljudstvu govorili kot o že znani in sprejeti resnici. A za slovesno razglasitev je Cerkev čakala devetnajst stoletij, da je nauk popolnoma dozorel in da je bila razglasitev med verniki sprejeta kot nekaj čisto naravnega in nujnega.

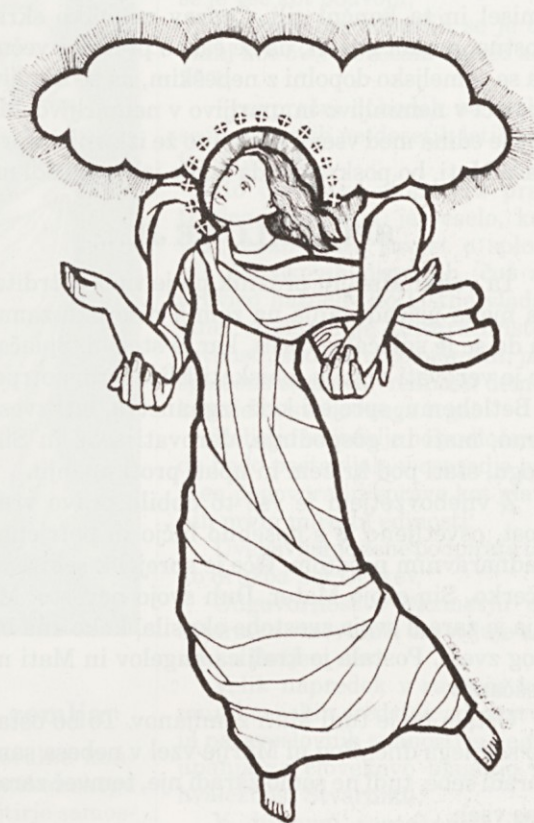
Na ta praznik se ne spominjamo le, da Devica Marija ni bila po smrti podvržena telesnemu trohnenju, ampak se spominjamo tudi njenega zmagoslavja nad smrtjo, ko je po zgledu svojega edinorojenega Sina Jezusa Kristusa dosegla nebeško slavo. Kot spočeta brez madeža izvirnega greha ni bila podvržena posledici tega greha, ki je trohnenje telesa po smrti.

A vsi razlogi in poudarki cerkvenih očetov se naslanjajo na Sveto pismo kot na svoj zadnji temelj. Sveto pismo predstavlja našim očem božjo Mater kot najtesneje povezano z njenim božjim Sinom in kot ženo, ki deli z njim svojo usodo, trpljenje, smrt in zmago nad smrtjo, poveličanje v nebesih.

Jezus, novi Adam - Marija, nova Eva

Od drugega stoletja dalje cerkveni očetje predstavljajo Devico Marijo kot novo Evo, novemu Adamu sicer podrejeno, vendar z njim najtesneje povezano v boju zoper peklenskega sovražnika. V tem boju pride do popolne zmage nad grehom in smrtjo. Zato je moral, kakor je bilo slavno Kristusovo vstajenje bistveno dejanje in zadnje znamenje njegove zmage, tudi boj Device Marije in njenega Sina najti svoj zaključek v poveličanju njenega deviškega telesa. Apostol pravi: *Ko si umrljivost nadene neumrljivost, se bo dopolnilo pismo: Použita je smrt v zmago.*

Marija, kot božja Mati, je skrivnostno povezana

od vse večnosti po istem božjem načrtu v isti usodi, v spočetju brezmadežna, v božjem materinstvu nedotaknjeno deviška, velikodušna sodelavka z božjim Odrešenikom, z njim dosegla popolno zmagoslavje nad grehom in njegovimi posledicami. Končno pa je tudi dosegla kot najlepšo krono svojih odlik, da je bila obvarovana trohnenja v grobu. Kot njen Sin po zmagi nad smrtjo, je bila s telesom in dušo dvignjena v najvišjo slavo nebes, kjer se blešči kot kraljica ob strani svojega Sina, neminljivega Kralja vekov.

Vnebovzetje daje smisel in cilj našemu življenju

Vse, kar je zgoraj povedano, poznamo iz katekizma, potem iz resnega verskega branja, iz poslušanja

pridig ob vsakoletnem praznovanju Marijinega vnebovzetja. Pa vemo, da veliki šmaren ni samo to. Verska resnica o Marijinem vnebovzetju in vsakoletni praznični spomin te dogme je tudi opomin, kako naj živimo, da bo tudi vsak od nas vreden doživeti svoje vnebovzetje, najprej po duši in ob koncu sveta tudi po telesu, ob vstajenju mesa.

Zato je praznik Marijinega vnebovzetja potrditev prepričanja, da ima tudi naše življenje ta smisel in ta končni cilj. Čeprav nekoliko skrivnostno, a nam govori, da se časno prelije v večno, da se zemeljsko dopolni z nebeškim, da se minljivo pretoči v neminljivo in umrljivo v neumrljivo. Marija je edina med vsemi ljudmi to že izkusila. Ker je naša Mati, bo poskrbela, da bomo izkusili tudi mi.

SPLAČALO SE JE...

Ta veliki Marijin praznik pa je tudi potrditev, da njena prizadevanja na zemlji niso bila zaman in da se je splačalo storiti, kar je storila. Splačalo se je verovati angelu, obiskati Elizabeto, potrpeti v Betlehemu, sprejeti križ izgnanstva, biti zvesta žena, mati in gospodinja, darovati sebe in Sina Bogu, stati pod križem in upati proti upanju.

Z vnebovzetjem je vse to dobilo pravo vrednost, osvetljeno je s posebno lučjo in potrjeno z nadnaravnim pečatom. Oče je sprejel k sebi svojo hčerko, Sin svojo Mater, Duh svojo nevesto. Marija je zaradi svoje zvestobe okusila, kako zna biti Bog zvest. Postala je kraljica angelov in Mati nebeščanov.

Ostala pa je tudi Mati zemljanov. To bo ostala do sodnega dne. Bog ni Marije vzel v nebesa samo zaradi sebe, tudi ne samo zaradi nje, temveč zaradi nas vseh.

Marija je v nebesih vedno dejavna in želi, da kristjani po vsem svetu čutimo to njeno dejavnost. Dokaz za to niso samo številne Marijine pesmi, molitve, svetišča in božja pota. Dokaz za to je predvsem zaupanje, ki ga imamo v njeno priprošnjo pri Bogu. Vsa naša pobožnost in ljubezen do Marije temeljita na prepričanju, da nam ona, prva za Bogom, more in hoče pomagati, ko jo kličemo na pomoč. Še mnogo bolj kot na zemlji je – sedaj v nebesih – naša Priprošnjica, Pomočnica in Mati.

MARIJA IN SLOMŠEK

Proti koncu septembra, 24., se spominjamo smrti blaženega škofa Antona Martina Slomška. Tako kot še za veliko drugih svetnikov in svetnic lahko rečemo, da so bili svetniški krščanski realisti, tako velja za našega Slomška. V ljubezni do

naroda je izgorel pri dvainšestdesetih letih sredi vsestranskega dela za zaupane mu ljudi. Delal je za narod ne le kulturno, vzgojno, cerkveno organizacijsko, ampak predvsem za zveličanje slovenskih duš.

Kakor Marija v Kani Galilejski, podobno je Slomšek imel srce za časne potrebe svojih ljudi. A neprimerno bolj kot vse zemeljsko, ga je skrbela zadeva njegove večnosti in večnosti zaupanih mu ljudi. Ko mu je kot otroku umrla mati, je odtlej gojil otroško predano zaupanje in pobožnost do Marije. V svojem duhovnem vodilu *Meni sveto in drago* povzema in vključuje v svoje dnevno molitveno življenje vse molitve Mariji v čast, ki se jih je naučil že pri pokojni materi in jih ohranil vse življenje.

A ko želi povzeti v geslo, ki naj združuje nadčasovno željo po srečni večnosti, je to izrazil z besedami, ki naj veljajo zanj in za druge: **Nebesa morajo biti moja!**

V mesecu enega najlepših Marijinih praznikov, njenega vnebovzetja, in pred spominom smrti blaženega Slomška še z večjo ljubeznijo zaupajmo Mariji Slomškovo voljo zase in za vse nam drage: Nebesa morajo biti moja! Marijo v nebesa vzeto prosimo za milost stanovitnosti v dobrem do konca življenja in za milost srečne smrti. Naj nas praznik Marijinega vnebovzetja stalno spominja na glavni smisel in zadnji cilj zemeljskega romanja.

Ljubezen 15. avgusta

VLADIMIR KOS

*Aságao, modrikast plotni slak,
v poletnem jutru se z ograje vzpenjaš –
vem, če bi mogel, bi se vzpel v oblake
in še naprej, naprej do zvezdnih srenj.*

*S teboj bi šel, čeprav sva sredi trav,
a le srcé lahko se vzpenja više
za naju tja, kjer danes pesem slave
v-Nebesa-Vzeti Mamici doni.*

*S telesom, z dušo so Jo Angeli
odnesli k Sinu v mavrična Nebesa:
nebeška Mama ob nebeškem Sinu –
mar ni ljubezen v nas nesmrtna vez?*

DANAŠNJI SVET

FRANÇOIS X. NGUYEN VAN THUÂN (4)

»Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.

Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil«
(Jn 3,1617).

Vteh dveh stavkih četrtega evangelija odmeva vsa veličina in vsa beda človeka, kot je rekel Pascal.

Janez Pavel II. je na začetku svojega papeževanja v okrožnici Človekov odrešenik zatrdil, da »je človek prva in osnovna pot Cerkve« (št.14). In v okrožnici Bogat v usmiljenju je zapisal: »V Jezusu Kristusu je vsaka pot k človeku, kakor je bila enkrat za vselej zapušana Cerkvi v spremenljivem teku časov, hkrati pot k Očetu in njegovi ljubezni« (št.1).

Tudi drugi vatikanski cerkveni zbor govori s temi izrazi o položaju človeka v sedanjem svetu, svetu, ki »ga je Bog tako ljubil« in za katerega je Jezus plačal veliko ceno: »Tako se današnji svet izkazuje hkrati kot močan in slaboten, kot sposoben napraviti, kar je najboljšje in kar je najslabše, in odprta mu je pot ali v svobodo ali v suženjstvo, ali k napredku ali v zaostalost, ali v bratstvo ali v sovraštvo« (CS 9).

Cerkve mora poslušati klic na pomoč, ki prihaja iz tega sveta, in hkrati gledati v luč resnice, ki jo prejema od Boga, da bi razlikovala upanje in grožnje, skrbi in vzroke za tesnobo, z eno besedo: luči in sence.

Mislím, da ne more nihče bolje strniti tega položaja človeštva, kakor je storil papež Pavel VI. v svoji oporoki:

»Zapiram oči nad to bolečo, dramatično in veličastno zemljo in še enkrat kličem nanjo Božjo dobroto.«

Ta čudovita zemlja

Prve besede pastoralne konstitucije drugega vatikanskega cerkvenega zbora so štirje samostalniki izjemne izrazne moči: »Gaudium et spes, luctus et angor (veselje in upanje, žalost in tesnoba).«

Začnem z lučjo.

Po dveh svetovnih vojnah v prvi polovici preteklega stoletja, ki sta povzročili nezasišano trpljenje, po petinpetdesetih milijonih žrtev samo v drugi svetovni vojni, po velikanskem uničevanju, kakršnega nismo poznali nikoli poprej, je svet v drugi polovici stoletja dolga leta živel pod pritiskom hladne vojne med dvema ideološkima blokoma in v stalni grožnji atomske vojne. Ko so v Evropi padli totalitarni režimi, ki so po ugotovitvah Črne

knjige komunizma povzročili sto milijonov žrtev, se je odprlo novo upanje za mir.

Z veseljem lahko ugotovimo viden napredek:

- smrtnost otrok se je od leta 1965 zmanjšala za polovico;
- življenjska doba se je od leta 1970 povečala za deset let;
- obisk osnovnih in srednjih šol se je več kot podvojil;
- pismenost odraslih se je od manj kot 50% povečala na več kot 70%;
- povprečni dohodek na osebo se je v zadnjih petdesetih letih več kot potrojil.

Ko človeštvo stopa čez prag tretjega tisočletja, je veselo, ker vidi, kako raste zavest o splošnih človekovih pravicah, čut za pravico narodov do lastne vlada-vine, vrednotenje kulturnih istovetnosti, spoštovanje manjšin, posplošena zaznava vrednosti demokracije in svobodnega trga.

Religije so čedalje bolj odločene, da bodo postavljale v ospredje pomen pogovora in sprave kot glavnih prvin miru in edinosti.

Uveljavljanje žene podpirata tako družba kot Cerkve.

Odgovornost v razmerju do stvarstva v novi luči osvetljuje zavest o Božjem daru.

Velik napredek v razvoju komunikacijskih sredstev, zdravstva in naravoslovnih znanosti je nagib upanja za človekovo blaginjo in hvaležnost Stvarniku.

V duhovni razsežnosti je v pomenljivih kontekstih opaziti veliko prebujenje, novo iskanje poglobljenosti in pristnosti. Raste 'lakota' po molitvi, po srečanju z Absolutnim.

Globalizacija nekako prispeva k prihodnosti bolj zedinjenega in solidarnega sveta v znamenju človeškega bratstva.

Nova cerkvena gibanja s svojim pričevanjem veselja v veri, upanju in ljubezni cvetijo kakor pomlad v Cerkvi.

Ta razbolela zemlja

Videti, kako človeštvo stopa v tretje tisočletje z velikimi možnostmi za mir in napredek, nas razveseljuje in opogumlja. Toda

v svojem vsakodnevnem delu ugotavljam, da veliko narodov trpi, ker so potisnjeni na obrobje in jim niso priznane vse pravice in ker tudi njihovo človeško dostojanstvo ni spoštovano. Okrog mize bogatinov je veliko 'Lazarjev', ki jih prizadevajo uboštvo ter zdravstvena in kulturna negotovost.

Po podatkih Svetovne banke:

- 1,3 milijarde ljudi živi pod pragom absolutne revščine;
- osemsto štirideset milijonov ljudi trpi lakoto, od njih je dvesto milijonov otrok.

Med njimi je vsako leto trinajst milijonov zaradi lakote obsojenih na smrt: vsak dan šestinštrideset tisoč, tisoč petsto vsako uro, petindvajset vsako minuto, eden vsake tri sekunde.

V svetu je veliko 'Lazarjev', ki se na ulicah hranijo s tem, kar ostane na krožnikih gostov toplih bifejev. Nepredstavljivo!

Kakšna milijarda in pol svetovnega prebivalstva lahko upa na manj kot šestdeset let življenja, več kot osemsto osemdeset milijonov nima nobenega dostopa do zdravstvene pomoči in 2,6 milijardam manjka dostop do osnovnih zdravstvenih struktur.

V obdobju 1990-1997 se je število ljudi, obolenih z aidsom, dvignilo od manj kot petnajst milijonov na več kot trinštrideset milijonov.

»Vse to se dogaja,« trdi papež, »pred ozadjem najhujših očitkov vesti spričo tega, da poleg sitih in premožnih ljudi in družb, ki žive v izobilju in so sužnji porabništva in uživanja, v isti človeški družini ne manjka posameznikov in družbenih slojev, ki trpijo lakoto. Ni malo otrok, ki pred očmi svojih mater umirajo od lakote.«

In revščina povzroča še druge rane: prostitucijo, ki zajema petsto tisoč žensk samo v zahodni Evropi, trgovino z mamili med otroki, nasilje in kriminal. Pomanjkanje dela je vzrok za številne samomore obupanih mladih.

V teh letih, posebej v okrilju velikega jubileja, je Janez Pavel II. zahteval, naj bo odpravljena ali vsaj omejena sprevržena spirala dolga dežel v razvoju. Primer Afrike je najbolj kričeč. Četudi je med letoma 1980 in 1996 podsaharska Afrika plačala dvakratno vsoto svojega zunanjskega dolga, je danes trikrat bolj zadolžena kot pred šestnajstimi leti.

Posebno obličje revščine je kulturna negotovost. Leta 1997

jih je umrlo, drugi so ostali invalidni, spet drugi so se navadili na sovraštvo, nasilje in poboje ...

Misel nam zaide na Oljsko goro pred mestom Jeruzalem. Na tistem kraju »Dominus flevit« (je Gospod jokal) nad svojim mestom.

Če bi šel Jezus danes skozi ta »razboleli in dramatični« svet, bi jokal in vzdihoval: »*Miserior super turbam. - Ta množica se mi smili.*«

Na mnogih krajih je Jezus še zmeraj križan in vpije: »*Sitio. - Žejem sem.*«

Ta dramatična zemlja

Kljub opogumljajočim procesom, ki jih je mogoče ugotoviti, je v tem obdobju globalizacije prepad med bogatimi in revnimi vsak dan večji.

Neverjetno je, da je bogastvo treh najbogatejših ljudi na svetu enako nacionalnemu proizvodu osem- in štiridesetih najrevnejših držav. Milijarda in tristo milijonov ljudi živi z manj kot enim dolarjem na dan.

Pretresljivo je vedeti, da živi v industrijskih državah 88% uporabnikov interneta, medtem ko dve milijardi ljudi nimata elektrike; in da 20 % bogatega prebivalstva na svetu porabi 86% vseh dobrin.

Druga senčna stran pokriva vse področje npravnih vrednot človeka v njegovi notranjosti in subjektivnosti. Poudariti moremo

nevarni npravni relativizem in »rakasti razvoj subjektivnosti,« ki propagirata razkristjanjenje, praktični ateizem in omejitev vere na področje zasebnega. Hkrati cvetijo ločine (sekte) in različni fundamentalizmi. Če je v prejšnjih stoletjih Cerkev trpela močne krize, kar zadeva vero, je v našem obdobju kriza predvsem npravstvena: zatemnjena je resničnost o človekovi osebi. In tedaj razpade družina, preobrne se red stvarstva, prihaja do zlorab svobode, ni spoštovanja življenja ...

je bilo več kot 850 milijonov odraslih nepismenih in več kot 260 milijonom otrok ni bilo omogočena niti osnovnošolska niti srednješolska izobrazba.

In še: nedovoljena trgovina z mamili in orožjem ter kroženje umazanega denarja so razlog za vojno. Med letoma 1989 in 1998 je bilo enainosemdeset oboroženih spopadov: trije med različnimi državami in oseminsedemdeset državljskih vojn. Na tisoče otrok je bilo že pri štirinajstih letih nasilno mobiliziranih in so bili poslani v vojno kot vojaki. Veliko

Urbanizacija povzroča nove pastoralne probleme. Leta 2015 bo petina Francozov živela v pariški regiji. Celotne pokrajine izgubljajo prebivalstvo zaradi pomanjkanja dela. Staranje bo povzročilo, da bodo razpadli pokojninski sistemi v številnih državah.

V petnajstih letih se bosta v številnih evropskih deželah tako delavski razred kakor kmečko prebivalstvo silovito zmanjšala. V Franciji je bilo leta 1984 8,2 milijona delavcev, danes jih je 6,5 milijonov in leta 2015 jih bo le še štiri milijone. Družba jutrišnjega dne bo v več kot 75 odstotkih sestavljena iz uradnikov in srednjega sloja.

Telekomunikacijske mreže bodo temeljito spremenile naše življenje; z njimi pride v srce družinske intimnosti vsakovrstno dobro in vsakršno zlo. Diktatorske dežele se ne bodo več mogle utrjevati za zidovi, mejami, prepovedmi.

Vse te spremembe močno zadevajo Božje ljudstvo. Na misel nam prihaja trdno prepričanje Janeza XXIII.: Če Cerkev ne gre naproti človeštvu, človeštvo ne gre naproti Cerkvi.

Oznanjamo veliko veselje: Odrešenik nam je rojen

Ob sencah in mrakobah današnjega sveta v našem srcu in v našem umu močno odmevajo besede, ki jih je prebral Jezus z Izaijevega zvitka v sinagogi v Na-

zaretu: »*Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil. Poslal me je, da oznamim jetnikom prostost in slepim vid, da oznamim leto Gospodove milosti*« (Lk 4,18-19).

Veliki jubilej nam prinaša upanje na mogočno prenovo z milostjo novih binkošti. Brez spreobrnjenja src je velik del človeštva v nevarnosti, da bo od izkušnje izkoriščenosti prešel v izključenost, iz izključenosti pa v pravo pravcato odstranitev, tudi fizično.

Videnje Pavla VI.: »Razbolela, dramatična in veličastna zemlja«, me ne pusti pri miru. Sanjam o velikem upanju ...

Sanjam o Cerkvi, ki je istovetna s svetimi vrati, odprta, ki sprejema vse, je polna sočutja in razumevanja za bolečine in trpljenje človeštva, vsa usmerjena v to, da bi jih potolažila.

Sanjam o Cerkvi, ki je beseda in kaže knjigo evangelija na vse štiri strani sveta, v kretnji označevanja, podrejenosti Božji besedi kot obljubi večne zaveze.

Sanjam o Cerkvi, ki je kruh, ki je euharistija, ki pusti, da jo vsi uživajo, da bi svet imel življenje v izobilju.

Sanjam o Cerkvi, ki se navdušuje za tisto edinost, ki jo je hotel Jezus (prim. Jn 17), kakor moli Janez Pavel II., ki odpira sveta vrata bazilike svetega Pavla zunaj obzidja, moli na pragu in stopa čezenj skupaj s pravoslavnim

metropolitom in z anglikanskim nadškofom iz Canterburyja ter z mnogimi drugimi cerkvenimi predstavniki.

Sanjam o Cerkvi, ki je na poti, Božje ljudstvo, ki za papežem, nosečim križ, stopa v Božji tempelj in gre med pesmijo in molitvijo naproti vstalemu Kristusu, edinemu upanju, naproti Mariji in vsem svetnikom. In občudujem svoje sobrate iz različnih kongregacij, ki v prostih trenutkih, ko ne delajo, hitijo na pomoč župnijskim občestvom pri pastoralnem delu.

Sanjam o Cerkvi, ki nosi v svojem srcu ogenj Svetega Duha; kjer pa je Sveti Duh, je svoboda, je iskren dialog s svetom in predvsem z mladimi, z ubogimi in z odrinjenimi na obrobje, je razločevanje znamenj našega časa. Družbeni nauk Cerkve, orodje evangelizacije, nas vodi pri tem razločevanju ob današnjih družbenih spremembah.

Sanjam o Cerkvi, ki je priča upanja in ljubezni, in to s stvarnimi dejstvi - tako kakor takrat, ko vidimo papeža, kako objema vse: pravoslavne, anglikance, kalvince, luterance ... v milosti Jezusa Kristusa, v Očetovi ljubezni in v občestvu Duha - in ki ta dejstva živi v molitvi in v ponižnosti.

Kakšno veselje, kakšno upanje!

Maria sanctissima, vita, dulcedo et spes nostra, ora pro nobis! Presveta Marija, življenje, sladkost in upanje naše, prosi za nas!

Dalje prihodnjič

Nameni Apostolata molitve

ZA AVGUST

SPLOŠNI: Da bi človeška družina znala spoštovati Božji načrt za svet in se tako vedno bolj zavedala, kako velik dar je za nas stvarstvo.

Prvo vidno znamenje Božje ljubezni je stvarstvo samo, šele potem se Bog razodene v zgodovini. Najprej se človeški pogled, poln občudovanja in čudenja, zaustavi na lepoti in veličastvu vsega ustvarjenega: nebu, zemlji, morju, soncu, luni in zvezdah. Še preden se Bog razodene v človeški zgodovini, se v kozmičnem razodevanju odpira vsemu človeštvu kot najvišji Bog Stvarnik. In kot bremo v 19. psalmu, »nebesa pripovedujejo o Božji slavi, nebesni svod sporoča o delu njegovih rok. Dan izreka dnevu govor, noč razglša noči znanje.«

»Božje sporočilo, ki je na skrivnostni način vgravirano v stvarstvo, govori o ljubeči zvestobi Boga, ki vsem bitjem podarja obstoj in življenje, vodo in hrano, svetlobo in čas.

Potreben pa je jasen pogled, da zares vidimo to Božje razodevanje in da »iz velikosti in lepote ustvarjenih reči moremo s primerjanjem motriti njihovega Stvarnika« (Mdr 13,5). Potem se motrenje čudovitih Božjih del spremeni v veselo slavljenje in zahvaljevanje Gospodu za njegovo dobroto, ki traja na veke.

Na žalost je danes mnogo ljudi, ki zaslepljeni od ateizma, poskušajo dokazovati, da znanstveno razmišljanje v svetu ne najde reda in ne smiselne usmeritve, da je vse prepuščeno naključju. Po Svetem pismu nam Gospod prebujata razum in odpira oči za spoznanje, da je na začetku bila Beseda ali ustvarjalna modrost, ki je istočasno ljubezen in »njena

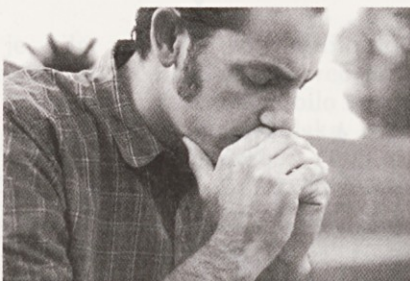

dobrota traja na veke«.

*Benedikt XVI, Na splošni
avdienci, 9 .nov. 2005*

MISIJONSKI: Da bi s pazljivim razločevanjem posebnih darov in s stalno zavzetostjo za izobraževanje in duhovno formacijo spodbujali in krepili odgovor vsega Božjega ljudstva na poklicanost vseh za svetost in poslanstvo.

Vsi kristjani smo že po zakramentu svetega krsta poklicani k poglobljenemu no-

tranjemu, duhovnemu življenju, ki nas spodbuja k odgovornemu poslanstvu sredi družbe, v katero nas je Bog postavil. Zakrament svete birme nas je še potrdil na tej poti »hoje za Kristusom«. Temelj vsega našega

duhovnega življenja je v povezanosti s Kristusom in to po njegovem občestvu, v Njegovem skrivnostnem telesu, ki je Cerkev.

Vsak ima svoje darove, priložnost za izobraževanje in za duhovno rast.

Živimo povezani v družinah, v krajevnih skupnostih in v določeni državi.

Smo tudi del velike človeške družine, razširjene po vseh celinah. Vloge so razdeljene in vsak ima svojo. Misijonski namen nas spodbuja, da »pazljivo« razmišljamo o darovih, s katerimi nas je Bog obdaril, da skupaj gradimo njegovo duhovno kraljestvo vrednot in svetosti. Kako dragocen je dar materinstva in očetovstva in kako zahteven je! Kdor je v službi, prevzema nase del skrbi za skupno blaginjo. Molivec daruje celotno občestvo Stvarniku in Odrešeniku.

Bolnik je dragocen sodelavec, saj njegovo, v molitvi podarjeno trpljenje, kliče na vse nas Božji blagoslov.

Posebnim darovom, ki nam jih Bog daje, pravimo tudi karizme. Pazljivo jih pogledajmo, saj so nam dane za pravo srečo občestva in nas samih.

p. Jože Kokalj

SLOVENSKI: Da bi v župnijah zaživele molitvene, svetopisemske, zakonske in druge skupine in da bi med seboj sodelovale.

Temeljno sporočilo II. vatičanskega koncila je bilo: »Človek je pot Cerkve!« Sporočilo je jasno in enoumno. Cerkev ni stvar klera, še manj samo stvar škofov ali papeža. Cerkev je predvsem stvar vseh, ki so tako ali drugače srečali Kristusa in jim je to srečanje spremenilo življenje tako, da močno iščejo v vsakodnevnih težavah, bojih, veselju, službenih dolžnostih in prostem času način, kako živeti

zapoved ljubezni in ljubiti Boga in bližnjega.

Jezus je sam povedal, kakšno je prvo poslanstvo njegovih učencev in kako jih bodo ljudje prepoznali. Kristjanom se ni treba uniformirati, označevati ali etiketirati. »Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen«, pravi Jezus (Jn 13,35). Smer je jasna in pot je načrtana.

Vprašanje kristjana mora biti samo eno: kako lahko najbolje uresničim in izpolnim zapoved ljubezni. Ljudje smo seveda različni in prav zato bi bilo neumno pričakovati, da bomo na enak način pristopali drug k drugemu in k svojemu Bogu. Različni talenti, različne življenjske zgodbe, različne želje in sanje in različna čutenja zahtevajo pestro paleto možnosti in poti, na katerih se lahko kot člani Cerkve uresničimo prav vsi. Različne skupine in gibanja pričajo o vitalnosti in življenjskem zagonu Cerkve, ki išče poti k vsem ljudem. Želi jih povezati s svojo glavo Kristusom, pa naj si bo to na temelju Svetega pisma, s pomočjo molitve, ljubečega zakonskega življenja ali skrbi za naravo in iskanje božjih sledi v njej. Ljudje danes želijo srečanja z osebnim Bogom, ki bo njihov Ti, ki ga bodo resnično izkušali v svojem vsakdanu.

V tem mesecu prosimo Boga, da bi bile naše župnije živi organizmi, ki bi jih oživljali goreči posamezniki, povezani v gibanja in skupine, v katerih bi iskali in našli poti do Boga in drug do drugega.

Urban Lesjak

ZA SEPTEMBER

SPLOŠNI: Da bi vsi, ki so zaradi vojn ali zatiralskih režimov prisiljeni zapustiti svoj dom in domovino, bili deležni podpore kristjanov pri zagovarjanju in varstvu svojih pravic.

Nazareška družina, ki je morala pred hudobnim vladarjem bežati v izgnanstvo v Egipt, je zgled in opora izseljencem in beguncem vseh starosti in narodnosti, ki so bili zaradi preganjanja ali stiske primorani zapustiti svoje domove, svoje družine in prijatelje ter oditi v tujino. Na milijone ljudi je danes, ki v izgnanstvu preživljajo mnoge stiske, preganjanje, poniževanje in pomanjkanje.

Poleg političnih beguncev v Zahodni Evropi narašča število priseljencev iz nerazvitega sveta. Odtrgani iz svojih družin in kulturnega prostora se spopadajo s številnimi težavami. Težko bi bilo pričakovati harmonično sožitje, če jim ne nudimo ustrezne pomoči pri vključevanju

v družbo. Potrebujejo pravno in socialno podporo ter možnost zaposlitve. Mladi ljudje, zlasti ženske, neredko končajo kot žrtve trgovine z ljudmi in prostitucije. Rad bi opozoril še na družine v begunskih taboriščih, kjer se pogoji za bivanje zadnja leta slabšajo. Poleg tega, da se spopadajo z logističnimi težavami, mnogi med njimi trpijo tudi zaradi osebnih travm in čustvenih pretresov sprčo tragičnih dogodkov, ki so jih preživeli. Vsemu temu se pridruži še spolno izkoriščanje, zlasti žensk in otrok. Pastoralna pomoč je na tem področju nujna. Potrebno je zdraviti duševne rane, podpreti krščanske skupnosti, spodbujati notranje zlomljene ljudi, da spet zaupajo vase, predvsem pa moramo narediti vse,

kar je v naši moči, da se vzpostavi kultura spoštovanja človeške osebe in da resnična medsebojna ljubezen spet postane dragocena vrednota. Z besedami apostola Pavla: »Kristusova ljubezen nas stiska« (2 Kor 5,14) in nas priganja, naj se podarimo svojim bratom in sestram v stiski.

Benedikt XVI., Svetovni dan izseljencev in beguncev, 18. okt. 2006

MISIJSKI: Da bi vsaka krščanska družina, zvesta zakramentu zakona, gojila vrednoti ljubezni in povezanosti, tako da bi postala majhna skupnost, ki oznanja evangelij, odprta in razumevala potrebe bratov.

Ko govorimo o krščanski družini, se takoj spomnimo na Sveto družino iz Nazareta. V Svetem pismu ne bomo našli kakšne posebne razprave o družini in družinskih problemih. Najdemo pa poročilo o dogodku, ki je zgovoren bolj kot besede. Bog je namreč hotel, da je bil Božji Sin rojen in je odraščal v človeški družini. Tako je posvetil družino, po kateri se Bog sreča s človekom.

Starša nazareške družine – Jožef in Marija – sta uvajala Jezusa v čas otroštva in mladosti, odkri-

vala sta mu versko življenje judovskega ljudstva, ga vodila v sinagogo in mu prebiral in razlagala skrivnosti Stare zaveze. Ko je imel dvanajst let in je ostal v jeruzalemskem templju, je staršem povedal, da mora izpolniti Očetovo poslanstvo.

Tako nam Sveto pismo odkriva pomen in vlogo družine. Družina spremlja svoje člane na poti odkrivanja Boga in Njegove volje, pomaga jim, da se vključijo v življenje občestva. Sveta družina je zgled vsem krščanskim družinam.

Te so povezane po zakramentu svetega zakona v trdne skupnosti, odprte tudi za potrebe bratov in sester, sredi katerih pričujejo za trajne družinske vrednote.

Poslanstvo družine je zelo zah-

tevno. Težave, razočaranja in slabosti so nam znane. Zaupamo pa v Božjo pomoč in se z molitvijo utrjujemo v dobrih sklepih.

p. Jože Kokalj

SLOVENSKI: Da bi nas narodnostne, strankarske, svetovno-nazorske, verske in druge razlike vodile k medsebojnemu spoštovanju in sodelovanju, ne pa k nasprotovanju.

»E dinost, sreča, sprava k nam naj nazaj se vrnejo«, je zapisal v Zdravljici naš pesnik France Prešeren. Vendar, če pogledamo svojo bližnjo ali daljno okolico, kako daleč je še do edinosti. Koliko narodnostnih, strankarskih, verskih in svetovnonazorskih razlik nas razdvaja. Zdi se, da se vrtimo v začaranem krogu in se kljub mnogim naporom stanje ne izboljšuje. Kristjani ne smemo izgubiti upanja, če zares verujemo v vstalega Kristusa, ki je premagal sile teme, ki nas razdvajajo in usužnjujejo. V

zaupanju v pomoč Vstalega moramo vedno znova tvegati male korake v smeri edinosti. Seveda si moramo prizadevati še posebej za edinost med nami kristjani. Pri splošni

avdienci v molitveni osmini 24. 1. 2007 je sedanji papež med drugim dejal: »Izkušnja kaže, da si za edinost med kristjani lahko prizadevamo ob različnih priložnostih: po župnijah, bolnišnicah, v stikih med ljudmi, med krajevnimi skupnostmi po svetu, posebej pa v krajih, kjer dejanje dobre volje do brata zahteva velik napor in tudi očiščenje spomina.«

Zanimiva je izkušnja fokolarine Angele Joo iz Južne Koreje. Čeprav poročena žena, gospodinja in mati treh otrok, je ustanovila Gibanje za edinost v politiki. Na prvo srečanje so prišli poslanci iz pozicije in opozicije, katoličani in protestanti. Odkrili so nov način politike, ki se rojeva iz spoštovanja in ljubezni do drugega. Odkrili so, da politika ni le vojna med strankami, ampak služenje za skupno dobro.

Vstali Kristus lahko tudi danes zruši pregrade, ki smo jih zgradili med seboj, če se mu le odpremo.

Jože Pucelj

SVETNIK MESECA

PIJ X., papež

1835-1914

21. avgust

SILVESTER ČUK

Ob današnjem godovnjaku, papežu sv. Piju X. vidimo, kakšen blagoslov je za človeka dobra družina, kjer »vse govori o veri, skromnosti in preprostosti«, kot je dejal papež Janez Pavel II., ko je ob 150-letnici njegovega rojstva obiskal njegov dom. Ta papež je šel v zgodovino Cerkve kot »evharistični papež«. Njegovo škofovsko in papeško geslo je bilo »Vse prenoviti v Kristusu« in v skladu z njim je izdal dva odloka, s katerima je opozoril na najmogočnejše sredstvo, ki to prenovno omogoča - na evharistijo. To sta odlok o pogostnem prejemanju

svetega obhajila (1905) in odlok o zgodnjem prvem svetem obhajilu otrok (1910).

Giuseppe Sarto, kakor je bilo kasnejšemu papežu ime, je zagledal luč sveta 3. junija 1835 v vasi Riese v severnoitalijanski pokrajini Veneto. Njegov oče Giombatta (Janez Krstnik), kmetič in

občinski sel, se je poročil z dvajset let mlajšo Marjeto Sanson, ki je bila pridna šivilja. Prvi otrok jima je kmalu po rojstvu umrl, Giuseppe, ki so ga klicali Bepi, je bil drugi po vrsti, za njim pa je prišlo v hišo Sartovih še osem otrok. Mama Marjeta je zgodaj začutila, da ima njen Bepi duhovniški poklic in vzgajala ga je tako, da je klic lahko uresničil. S pomočjo dobrotnikov mu je omogočila šolanje. Leta 1858 je bil posvečen v duhovnika.

Kmalu po novi maši ga je škof poslal za kaplana v Tombolo, župnijo na padovanski ravnini. Tam je ostal celih devet let. Njegov župnik je prijatelju pisal: »Za kaplana so mi poslali mladega duhovnika, da ga izvežbam za naloge župnika... toda ta duhovnik ima toliko dragocenih lastnosti, da se lahko jaz od njega veliko naučim.« Potem je bil poslan za župnika v Salzano, kjer je spet ostal devet let. Ko je spet preteklo devet let, se je Giuseppe Sarto preselil v Treviso, kjer je bil spiritual in kancler.

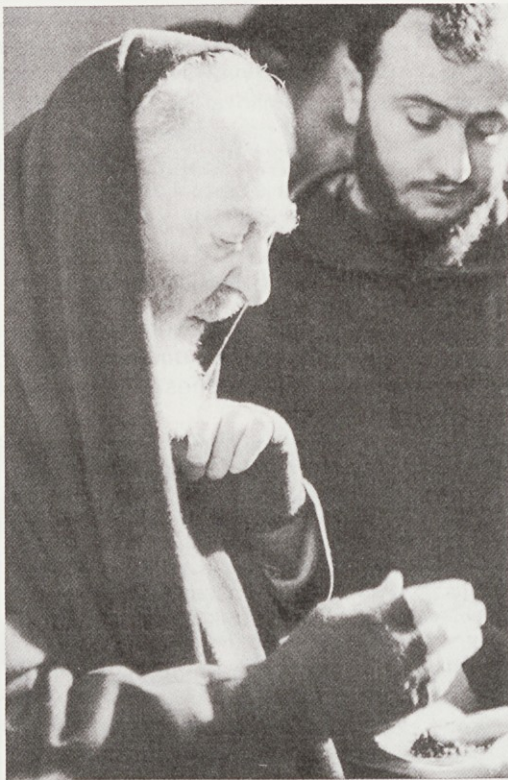
Po devetih letih je bil imeno-

'OROŽJE' PATRA PIJA

van za škofa v Mantovi. Škofovsko posvečenje mu je podelil papež Leon XIII. Ko je osiveli mami Marjeti pokazal svoj škofovski prstan, je ona pokazala na tenki obroček na svoji roki rekoč: »Ti ne bi nosil škofovskega prstana, če jaz ne bi prej nosila svojega poročnega!« V devetih letih svoje škofovske službe je mantovsko škofijo globoko prenovil. Leta 1883 je bil imenovan za beneškega patriarha in obenem povišan v kardinala. Ko je prišel v Benetke, je v stolnici svetega Marka izrekel besede, ki so postale znamenite, ker jih je ponovil tudi kot papež: »Namen mojega poslanstva je: vse prenoviti v Kristusu!« Brž se je lotil dela: odpravil se je na pastirske obiske po škofiji, sklical je sinodo, zavzel se je za semenišče.

Ko je konec julija 1903, po smrti 93-letnega papeža Leona XIII. odhajal v Rim na volitve novega papeža, je Benečanom zagotovil: »Vrnil se bom, živ ali mrtev!« Toda 4. avgusta je bil izvoljen za papeža in privzel si je ime Pij X. V svoji prvi okrožnici je za geslo svoje papeške službe postavil besede apostola Pavla: »Vse prenoviti v Kristusu« (Ef 1,10). O njegovih evharističnih odlokih smo že povedali. Poleg tega je nastopil zoper modernizem, veliko je storil za prenovitev bogoslužja in cerkvenega petja. Zaradi njegove gorečnosti je dobil vzdevek »ignis ardens« (plameneči ogenj). Silno ga je prizadel začetek prve svetovne vojne 26. julija 1914. »Rad bi umrl, da bi odkupil bolečine tolikih ljudi.« Vojna mu je dobesedno strla srce, ki je prenehalo biti 20. avgusta 1914. Papež Pij XII. ga je leta 1951 razglasil za blaženega, leta 1954 pa ga je prištel med svetnike.

»Boga moremo spoznati in potemtakem tudi z gotovostjo dokazati z naravno lučjo razuma s pomočjo stvari, ki jih je on ustvaril, to je po vidnih delih stvarstva kakor vzrok iz učinkov.« - Pij X.

Pater Pij blagoslavlja rožni venec

»V sak dan najmanj pet celih rožnih vencev« beremo med obveznostmi v Dnevniku, ki ga je pater Pij pisal leta 1929. Toda v resnici so bili zelo redki dnevi, v katerih se je omejil na to število. Pater Mariano Paladino ga je nekoč vprašal, koliko rožnih vencev zmolil: »Približno trideset, rajši kakšnega več, ne manj.« »Kako vam to uspe?« se je začudil sobrat. Pater Pij pa je nedolžno odgovoril: »In ponoči, kaj naj delam?« Ob neki drugi priliki je dodal: »Lahko delam tri stvari istočasno: molim, spovedujem in hodim naokoli po svetu.«

Po pričevanju enega njegovih osebnih pomočnikov patra Marcellina lasenzanira je bilo treba zjutraj umiti patru Piju roko vsako posebej, ker ni hotel nikoli odložiti rožnega venca. Imenoval ga je »orožje za obrambo in rešitev, ki nam ga je podarila Marija, da ga uporabimo proti zvižacem peklenškega sovražnika«. Vsem, ki so mu

bili blizu, je razlagal: »Česta Brezmadežna v Lurdu in še bolj brezmadežno Srce v Fatimi vztrajno priporočala molitev rožnega venca, ali morda to ne pomeni, da imata molitev izjemno vrednost za nas in za naše čase?«

Nekega dne ga je sobrat pater Alessio Parente vprašal, zakaj moli vedno rožni venec in ne drugih molitev, in njegov odgovor je bil: »Ker mi Marija po molitvi rožnega venca nikoli ne odreče nobene milosti.« Za sebe je imel, kakor je povedal patru Pellegrinu Funicelliju, neko določeno prošnjo: »Sin moj, nemogoč temperament imam. Večkrat, kadar ne soglašam s predstojnikovimi ukazi, mu to tudi jasno in glasno povem, tudi če potem natančno izpolnjujem njegove ukaze. Vsak dan prosim Marijo za milost, da bi imel malo njene miline in

nežnosti pri izpolnjevanju zaobljube pokorščine do predstojnika in Cerkve. In za še eno milost jo prosim: da ne bi imel oči za nič drugega tu na zemlji kot za to, da bi videl Jezusa in njegovo Cerkev.«

Pater Pij je imel tudi osebno izkušnjo, kako močna je ta molitev, in je med drugim, kakor je povedal don Nello Castello, učil ljudi ceniti molitev rožnega venca, opravljeno po namenu monsignorja Cuccarolla (kateremu je papež Pij X. ob imenovanju za škofa podelil pravico dajanja odpustkov, ki so pridržani papežu, ter pri tem snel papeški prstan in mu ga prijateljsko nataknil na prst). Pater Pij je govoril: »S tem rožnim vencem izpraznimo en kot v vicah.«

Vsak večer, zlasti zadnja leta življenja, je na željo patra Pija predstojnik ali kdo od sobratov v njegovi sobi naprej molil zdravamarijo, ki so jo on in navzoči potem zmolili do

konca in nazadnje dodali še vzklik »Mati milosti Božje, prosi za nas«. Pater Carmelo iz San Giovannija in Galdo je poetično opisal prizor kot »sklep njegovega napornega dneva in prošnjo za pomoč v bližajoči se noči; njegov pogled je bil uprt v veliko Marijino podobo, ki je visela na steni ob vznožju njegove postelje, kakor otrok, ki čaka na mamin poljub in pozdrav«.

Sinovsko čustvo patra Pija do Marije je bilo izredno močno, čeprav se mu je v njegovi ponižnosti vedno zdelo, da ji ne izkazuje dovolj ljubezni. Redovnica Maria Francesca Consolata mu je pri spovedi zaupala: »Oče, tako grenko mi je pri srcu, ker na znam ljubiti Marije tako, kakor jo ljubite vi.« Zavzdihnil je in vidno ganjen odgovoril: »Hčerka moja, tudi jaz trpim, ker bi jo rad tako zelo ljubil ... pa je ne znam ljubiti. Moliva skupaj, da bova prejela to veliko milost.«

14. avgusta 1958, na predvečer praznika Marijinega vnebovzpetja, ga je pater gvardijan samostana prosil za kratko duhovno misel. Pater Pij je sklonil glavo, začel ihteti in nekajkrat poskušal spregovoriti: »Marija ...« Ihtenje se je spremenilo v jok. Z muko je poskušal znova: »Marija ...« Ves je drgetal. »Marija,« je ponovil tretjič, »je naša Mama!« Solze so mu vrele iz oči in neustavljivi

jok mu je stresal telo. Le s težavo je uspel vzeti robec, da bi si obrisal obraz, ki je bil že ves moker od solz, a ni imel moči niti si jih ni utegnil sproti brisati. Tedaj je nemočno položil roke na kolena in med jokom še naprej vzklikal: »Marija je naša Mama, Marija je naša Mama.«

Pater Eusebio Notte pa je povedal, da je nekega večera množica ljudi po končani molitvi rožnega venca začela prepevati Mariji na čast pesem *Lepša si kot zarja*. Medtem ko so ljudje prepevali odpev »Lepa si kot

sonce, bela kakor luna«, je patra Pija prešinila nenavadna misel: »Eh, če bi bilo tako, bi se odpovedal nebesom!« Pater Eusebio, presenečen nad tako trditvijo, ki se mu je zdela pretirana, je ugovarjal: »Oče, kaj pa je lepšega od sonca in lune?« In pater Pij je rekel skoraj pomilovalno: »Eh, to misliš ti!« Sobrat pa je vztrajal: »Kaj ste že videli Marijo?« Njegov odgovor je bil molk, ki ga je spremljal smehljaj, bolj zgovoren od vsake besede.

Sin dveh mater

Za patra Pija videnje Marije ni bilo zgolj mistično doživetje, temveč resnična navzočnost. To je razkril

patru Tarcisiju Zullu, ki je nekega majskega dne videl na omarici pri njegovi postelji fosforescenčen Marijin kipec in je vprašal: »Oče, povejte mi po resnici, ali je Marija v tem trenutku v vaši sobi?« Pater Pij se je za trenutek zbral, nato pa odgovoril: »Moral bi me vprašati drugače, in sicer, ali je Marija kdaj odšla iz moje sobe!«

Pričevan, povezanih z Marijo, od ljudi, ki so bili patru Piju zelo blizu, je mnogo. Dr. Carlo Kisvarday je na primer pripovedoval, da je nekega večera, ko sta bila s patrom Pijem

sama v njegovi celici, nenadoma zmanjkalo električnega toka. Predlagal je, da bi šel po svečo, toda pater Pij ga je ustavil: »Kam greš? Ne potrebujeva sveče, v celici je tako svetlo ... Ali ne vidiš Marije, kako sedi tam na stolu in nama sveti?« Zdravnik je na koncu še dodal: »Naredil sem se čisto majhnega, da bi bil manj opazen, ampak Marije nisem videl ... videl sem samo temo.«

Don Nello Castello se je večkrat ustavil v koru samostanske cerkvice, ko je pater Pij molil na svojem običajnem prostoru desno od križa. Ob neki priliki mu je prišlo na misel in se je vprašal, ali ima pater Pij, ker je križan skupaj s Kristusom, pogosto ob sebi Žalostno Mater. »Ko pater Pij po rožnem vencu vstane, medtem ko ljudstvo moli litanije, mu sledim. Sama sva, z ramo ob rami. Zberem pogum in mu zastavim vprašanje. Odgovori mi: 'To bi ti že moral vedeti.'«

Marija »je bližnjica do Boga«, je rekel pater Pij nekemu duhovnemu sinu. Toda zanj je bila resnično druga, ali morda celo prva mama. Ljubezen, ki jo je občutil, je izlival zlasti v čaščenju slike na glavnem oltarju stare cerkvice, na kateri je upodobljena Mati milosti z Detetom Jezusom v naročju. Kadar so po običaju ob vsakoletnih praznovanjih nosili to sveto podobo v

procesiji, se pater Pij kar ni mogel sprijazniti s tem, da je oltar izprazen; govoril je, da se mu zdi cerkev prazna, in imel je občutek, da je sirota.

Neke nedelje popoldne septembra 1965 so po blagoslovu z Najsvetejšim vsi verniki ostali v cerkvi in čakali, da se procesija s sliko vrne iz mesta. Tudi pater Pij je ostal na svojem prostoru in zbrano molil. Don Pierino Galeone ga je videl, kako se je nenadoma dvignil, se naslonil na ograjo in povzdignil glas.

Takole se spominja: »Mislim sem, da koga ošteva, zato se mu nisem upal približati. Toda, ko sem ga dobro pogledal v obraz, sem opazil, da joče kakor otrok, ki je ostal sam doma in spet zagleda mamo, in glasno kliče: 'Mamica moja, Mamica moja!' Bil sem ganjen, ko sem gledal patra Pija odraslega kot redovnika med nami in obenem majhnega kot otroka pri nogah nebeške Mamice.«

Kakor vsak dober sin, ki si od časa do časa spet zaželi objeti mater, je pater Pij včasih v bilokaciji odhajal v Lurd, kot potrjujejo številna pričevanja sobratov. Patru Rosariu iz Aliminuse je pripovedoval, da si je kot mlad želel tudi fizično romati v Lurd, potem pa je želja minila. Ko je namreč opisal nekomu, ki je že bil tam, kaj je videl v snu, mu je ta potrdil, da je Lurd prav takšen, kakršnega mu je opisal. Pozneje je pater Rosario spomnil patra Pija, da je nekoč, ko je spal, sanjal o Lurdu. »Nisem spal, kje pa, bil sem zbujen,« je odgovoril.

Nekega večera v mesecu juliju 1968 ga je pater Onorato Marcucci, ki se je odpravljaj na romanje v Lurd, prosil za blagoslov in mu napol v šali rekel: »Bi šli z menoj obiskat Marijo? V letih ste že, pa niste bili še nikjer.« »Tam sem bil že tolikokrat...«, je odgovoril. »Kaj pa govorite? Nikoli niste šli iz samostana. To ste si gladko izmislili,« je strogo odvrnil pater Onorato. Pater Pij pa je rekel: »Ne, ne. V Lurd se ne gre samo z vlakom ali z avtomobilom. Lahko se gre tudi drugače!«

Pater Pij je zaupal mnogim ljudem, med njimi patru Gabrielu Amorthu, »ko bom stopil pred Gospoda, upam, da me bosta spremljali dve mami: sveta Mati Božja in moja mama«. Ko je gledal pred seboj fotografijo svoje matere, je le nekaj ur pred smrtjo rekel bratu, ki mu je stregel: »Vidim dve mami.« Na sobratov ugovor, da je to samo fotografija njegove matere, je ponovno zatrdil: »Zelo dobro vidim: vidim dve mami!«

LJUBITE JO IN STORITE, DA JO BODO LJUBILI

Papež Janez Pavel II. ob beatifikaciji patra Pija ni pozabil omeniti 'nežne in globoke vdanosti' novega blaženega Mariji:

»Njegova pobožnost do Matere Božje odseva iz vsega njegovega življenja: iz njegovih besed in spisov ter iz njegovega učenja in nasvetov, ki jih je nudil svojim številnim duhovnim sinovom.

Kot pravi sin Frančiška Asiškega se novi blaženi ni utrudil vcepljati vernikom pobožnosti do naše Gospe, tako prisrčne in globoko zakorenjene v resnični tradiciji Cerkve. Presveto Devico Marijo je imel v mislih tako na koncu svojega življenja, kot jo je imel vse življenje prej: »Ljubite jo in storite, da jo bodo ljubili. Molite vsak dan rožni venec.«

*Pismo Don Antonia Maria
OSB, opata iz Clairvala*

Kot francoski kralj...

Avgusta 1931, ko se je Lucija iz Fatime zadrževala na bolniškem dopustu v Rianjo, majhnem mestu blizu Pontevedre, ji je Gospod potožil, ker je bila njegova prošnja za posvetitev Rusije brezmadežnemu Marijinemu srcu preslišana: »Ni so hoteli slišati moje želje! Nekega dne se bodo kesali tako, kot francoski kralj, a bo prepozno. Rusija bo svoje zablode že razširila po svetu in povzročila vojske in preganjanje Cerkve. Sveti oče bo veliko trpel.«

Zakaj ta primerjava s francoskim kraljem? Zato, ker je Jezus 1689., ko je razodel svoje presveto Srce Marjeti Mariji, tudi njo prosil nekaj važnega: »Povej starejšemu sinu mojega presvetega Srca (šlo je za kralja Luisa XIV.), tako kot dolguje svoje rojstvo pobožnosti in zasluženju mojega svetega Otroštva, tako bo dosegel tudi svoje rojstvo za večno slavo po posvetitvi mojemu

Srcu. Moje Srce hoče kraljevati v njegovi palači, biti naslikano na njegovih praporih in vtisnjeno na njegovem grbu, da zmaga svoje in tudi sovražnike svete Cerkve. Moj Oče se hoče poslužiti kralja za uresničenje svojega načrta, ki je, zgraditi državno zgradbo, v kateri bo češčena podoba mojega Srca in v kateri bo prejemale izraze spoštovanja vse Francije.«

Naš Gospod je obljubil tedaj Franciji, svoji 'starejši hčerki', mogočno zaščito pod tremi pogoji: da bi bilo presveto Srce vtisnjeno

v kraljevem grbu in na praporih Francije; da bi država zgradila cerkev in da bi mu vladar v tej cerkvi slovesno posvetil Francijo. Od tega Luis XIV. ni izpolnil nič in točno sto let po sporočilu 17. junija 1789, ki je ostal brez odgovora, je tretja vlada sklicala ustavodajno skupščino, ki je v krvi in terorju zadušila francosko monarhijo.

Z interneta
Un Minuto
con María, v
spomin na 17.
junij 1689,
na Jezusovo
sporočilo
francoskemu
kralju po sv.
Marjeti Mariji
Alacoque

"OD DANES JE TVOJA VOLJA MOJA JED"

Zedinjenje z Bogom

Ob neki priložnosti me je k sebi poklicala ena od starejših mater in kot iz jasnega neba je začelo tako grmeti, da sploh nisem vedela, za kaj gre. Polagoma sem spoznala, da gre za nekaj, kar od mene sploh ni bilo odvisno. Rekla mi je: *»Izbij si iz glave, sestra, da bi se Gospod Jezus tako zaupno družil s teboj, s tako revo in tako nepopolno. Gospod Jezus se družil le s tistimi, ki so sveti. Zapomni si to.«* Pritrdila sem, da ima popolnoma prav, da sem uboga, vendar kljub temu zaupam v božje usmiljenje. Ko sem se srečala z Gospodom, sem se ponižala in ga vprašala: *»Jezus, ti se menda s tako bednimi res ne družiš?«* **Bodi mirna, moja hči, prav po takšni bedi želim razodeti moč svojega usmiljenja.** Spoznala sem, da me je mati hotela samo ponižati.

Moj Jezus, v tem kratkem življenju si mi dal veliko preizkušenj. Veliko stvari sem razumela, celo take, ki se jim zdaj čudim. Kako dobro je popolnoma zaupati Bogu in mu dovoliti, da v vsej polnosti deluje v duši.

Med tretjo probacijo mi je dal Gospod spoznanje, naj se mu posvetim, da bo lahko z menoj delal, kar mu bo všeč. Pred njim bi morala vedno biti kot žrtev. Prvi trenutek sem se ustrašila, ker sem se počutila zelo slabotno. Dobro sem se poznala. Gospodu sem še enkrat odgovorila: *»Sem sama beda, kako naj bom talka?«* **Danes tega ne razumeš. Jutri med češčenjem ti bom dal razumeti.** Moje srce in duša sta drhteli. Te besede so se globoko vtisnile v mojo dušo. Božja govorica je živa. Ko sem

prišla k češčenju, sem čutila, da sem stopila v svetišče živega Boga, katerega veličastvo je veliko in nepojmljivo. Bog mi je dal spoznati, kaj so celo najčistejši duhovi v primerjavi z njim. Čeprav na zunaj nisem ničesar videla, me je popolnoma prepojila božja navzočnost. Ta trenutek je bil moj ra-

zum izredno razsvetljen. Pred očmi moje duše se je pojavilo videnje kakor pri Gospodu Jezusu na Oljski gori: najprej telesne bolečine in vse okoliščine, ki jih stopnjujejo; duhovno trpljenje v vsej razsežnosti in takšno, za katero nikoli nihče ne bo izvedel. To videnje je vsebovalo vse: obtoževanje po nedolžnem, odvzem dobrega imena. To sem napisala v skrajšani obliki, toda spoznanje je bilo tako jasno, da se to, kar sem pozneje doživljala, ni

v ničemer razlikovalo od trenutka, ko sem to gledala. Moje ime mora biti »žrtev«. Ko se je videnje končalo, mi je tekel mrzel pot s čela.

Jezus mi je dal spoznati, da lahko dosežem zveličanje tudi v primeru, če ne sprejemem ponudbe, in da milosti, ki mi jih je podaril, ne bo zmanjšal ter bo še naprej zaupen z menoj tako, da moj »ne« za to žrtev ne bo zmanjšal božje velikodušnosti. Gospod mi je dal tudi spoznati, da je vsa skrivnost odvisna od mene, od moje prostovoljne pripravljenosti na žrtev pri popolnem spoznanju mojega razuma. Pred njegovim veličastvom je v tem prostovoljnem in zavestnem dejanju vsa moč in vrednost. Čeprav me ne bi doletelo nič od vsega tega, za kar sem se žrtvovala, ima vse to pred Gospodom vrednost, kot da se je že uresničilo. V tem trenutku sem spoznala, da vstopam v zvezo z nepojmljivim veličastvom. Čutila sem, da Bog čaka na mojo besedo, na mojo privolitev. Tedaj se je moja duša potopila v Gospoda in sem rekla: *»Delaj z menoj, kar hočeš, izročam se tvoji volji. Od danes je tvoja volja moja jed. S pomočjo tvoje milosti bom zvesta tvojim željam. Delaj z menoj, kar hočeš. Milo te prosim, Gospod, bodi z menoj vsak trenutek mojega življenja.«*

Ko sem z voljo in srcem privolila v to žrtev, me je božja navzočnost popolnoma prepojila. Moja duša je bila potopljena v Boga in preplavljena s tolikšno blaženostjo, da niti približno tega ne morem opisati. Čutila sem, da me obdaja njegovo veličastvo. Čudovito sem se zedinila z Bogom. Videla sem, da sem Bogu zelo všeč; tudi moj duh je bil vanj potopljen. Ko sem se zavedala tega zedinjenja z Bogom, sem čutila, da me on zelo ljubi, in sem ga z vso močjo svoje duše ljubila tudi jaz. Ob tem češčenju se je dogajala velika skrivnost, skrivnost med menoj in Gospodom, in zdelo se mi je, da bom ob njegovem pogledu

umrla od ljubezni. Čeprav sem se veliko pogovarjala z Gospodom, se je to dogajalo brez besed. Gospod je rekel: **Ti si radost mojega Srca. Od danes bo tudi najmanjše tvoje dejanje našlo naklonjenost v mojih očeh.** Ta hip sem se čutila spremenjena. Telo ostaja isto, a duša je postala drugačna. V njej prebiva Bog z vso svojo dobrohotnostjo. To niso čustva, ampak resničnost, ki se je zavedam in mi je nič ne more zasenčiti. Med Bogom in menoj se je uresničila velika skrivnost. V moji duši sta ostala pogum in moč. Ko sem se vrnila od češčenja, sem mirno gledala v oči vsemu, česar sem se prej tako zelo bala.

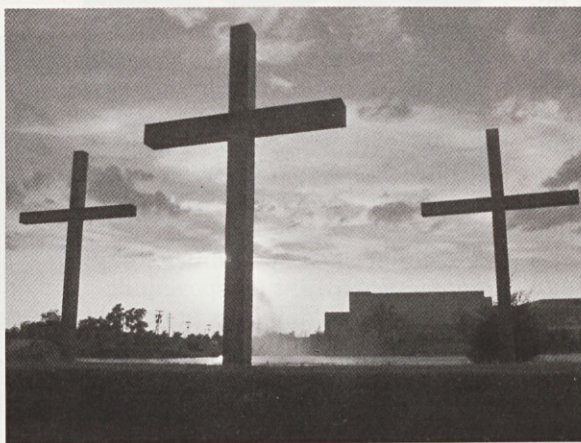
Ko sem stopila na hodnik, sem pri srečanju z nekom doživela veliko bolečino in ponižanje. To sem po višji volji vdano sprejela in se močno stisnila k presvetemu Gospodovemu Srcu ter mu povedala, da sem pripravljena na to, za kar sem se žrtvovala. Trpljenje je dobesedno raslo kakor iz zemlje, tako da se je čudila sama mati Margareta. Drugim veliko stvari spregledajo, saj niso vredne pozornosti, meni pa ne; vsako besedo presoajo, vsak korak nadzorujejo. Neka sestra mi je rekla: *»Pripravite se, da sprejmete križ, ki vas čaka od matere prednice. Žal mi je za vas, sestra.«* V duši sem se tega veselila, ker sem se na to že dolgo pripravljala. Ko je sestra opazila moj pogum, se je temu čudila. Zdaj vidim, da človek sam od sebe ne zmore veliko, z Bogom pa zmore vse. To zmore božja milost. Malo je ljudi, ki so za božje navdihe vedno budni, a še manj takih, ki se zvesto po njih ravnaajo.

Tudi Bogu zvesta oseba ne more sama presojati svojih navdihov, mora jih podvreči presoji izobraženega in modrega duhovnika in ne zaupati sebi vse do takrat, dokler ni povsem gotova. Naj ne verjame navdihom in vsem velikim milostim po svoji presoji, ker se lahko izpostavi veliki škodi.

Čeprav more oseba takoj razlikovati lažne navdihe od božjih,

naj bo kljub temu previdna, ker je veliko negotovega. Bog ima rad in se veseli, če oseba celo njemu ne verjame samo zavoljo njega samega. Ker ga ljubi, je previdna, sprašuje in išče pomoči, da bi se prepričala, ali je res Bog, ki v njej deluje. Potem ko jo razsvetljen spovednik v tem potrdi, naj se umiri in se prepusti Bogu v skladu z njegovimi navodili, to je po navodilih spovednika.

Čista ljubezen je sposobna velikih dejanj in je ne morejo zlomiti ne težave ne nasprotovanja. Kakor je ljubezen močna kljub velikim težavam, tako ostaja vztrajna tudi v sivini vsakdanjega in naporega življenja. Ve, da je za to, da bi bila Bogu všeč, brezpogojno potrebno eno: najmanjše stvari delati z veliko ljubeznijo - ljubezen in vedno samo ljubezen!

Čista ljubezen se ne moti. Polna je čudovite svetlobe in ničesar ne dela, kar Bogu ne bi ugajalo. Domiselna je pri uresničevanju tega, kar je Bogu dražje, in nihče ji v tem ne more biti kos. Srečna je, če se izčrpava in izgoreva kot čista žrtev. Čim bolj se razdaja, tem bolj je srečna. Nihče še zdaleč ne more zaslutiti nevarnosti tako kakor ona, ki jo zna razkrinkati, in ve, s kom ima opraviti.

Moje trpljenje se približuje koncu. Gospod mi daje obljubljeno pomoč, vidim jo v dveh duhovnikih - v očetu Andraszu in duhovniku Sopočku. Med duhovnimi vajami pred večnimi zaobljubami sem bila prvič globoko pomirjena. Poz-

neje me je duhovnik Sopočko vodil v isti smeri. - Tu se je uresničila Gospodova obljuba.

Ko sem bila potolažena in poučena, kako naj grem po božjih poteh, se je moja duša razveselila v Gospodu in zdelo se mi je, da ne hodim, ampak tečem. Razprostrla so se mi krila za polet in začela sem se vzpenjati naravnost v sončno svetlobo in ne bom odnehala, dokler se ne spočijem v njem, v katerem je na veke utonila moja duša. Popolnoma sem se prepustila delovanju milosti. Globoki so božji posegi v mojo dušo. Ne izogibam se in se ne izgovarjam, ampak se potapljam v Boga kot v moj edini zaklad. Eno sem z Gospodom. Nekako izginja prepad med Stvarnikom in stvarjo. Nekaj dni je bila moja duša kot v trajni ekstazi. Niti za trenutek me ni zapustila

božja navzočnost. Moja duša je bila v trajno ljubečem združenju z Gospodom. To pa me ni oviralo pri izpolnjevanju dolžnosti. Čutila sem, da sem spremenjena v ljubezen. Vsa sem gorela, toda brez škode. Nenehno sem se pogrezala v Boga, Bog pa me je privlačil k sebi tako močno in mogočno, da se včasih nisem zavedala, da sem še na zemlji. Toliko časa sem omejevala božjo milost in se je bala, zdaj pa je sam Bog po očetu Andraszu odstranil vse težave. Moj duh se je usmeril k Soncu

in razcvetel se je v njegovih žarkih samo zanj. Ne razumem več - (tu se misel prekinja in z novo vrstico začenja druga misel).

Zapravila sem mnoge božje milosti, ker sem se vedno bala prevar, čeprav me je Bog pritegoval k sebi tako močno, da pogosto nisem imela moči za to, da bi se uprla njegovi milosti; nenadoma sem se potopila vanj in Jezus me je v takih trenutkih tako močno napolnil s svojim mirom, da se pozneje, tudi če sem hotela, nisem mogla vznemirjati. Tedaj sem v duši zaslišala besede: **Da boš pomirjena, da sem jaz začetnik vseh teh zahtev, ti podelim globok mir; ne bo v**

tvoji moči, da bi se vznemirjala in se bala, tudi če bi hotela, kajti tvoja duša bo izpolnjena z ljubeznijo vse do pozabljenja same sebe.

Pozneje mi je Jezus dal nekega drugega duhovnika in mi naročil, naj mu odkrijem svojo dušo. Najprej sem se obotavljala, toda strogi Jezusov opomin je v moji duši izzval globoko ponižnost. Pod njegovim vodstvom je moja duša hitro napredovala v ljubezni do Boga in mnogo Gospodovih želja je bilo na zunaj izpolnjenih. Pogosto sem razmišljala o njegovem pogumu in globoki ponižnosti.

Kako sem uboga, ker sem za pravila toliko milosti! Bežala sem pred Bogom, on pa mi je vedno sledil s svojimi milostmi. Največ božjih milosti sem prejela, kadar sem jih najmanj pričakovala. Od tedaj naprej, ko mi je Gospod dal duhovnega voditelja, sem milostim bolj zvesta. Po zaslugi duhovnega voditelja, ob njegovi čuječnosti nad mojo dušo, sem spoznala, kaj pomeni vodstvo in kako Jezus gleda na to. Za najmanjšo opustitev me je Jezus opominjal in pri tem poudaril, da on sam odloča o stvareh, ki jih razgrinjam pred spovednikom - **a vsaka neiskrenost do njega prizadene mene samega.**

Ko je moja duša pod njegovim vodstvom začela uživati globoko zbranost in mir, sem pogosto slišala besede v duši: **Utrdi se za bojevanje** - včasih večkrat ponovljene.

Jezus mi pogosto razodene, kaj mu v moji duši ni všeč. Včasih mi je očital navidezne malenkosti, ki so bile pravzaprav zelo pomembne. Opominjal me je in strogo uril kot učitelj. Leta in leta me je sam vzgajal do trenutka, ko mi je dal duhovnega voditelja. Prej mi je sam razodel, česar nisem razumela. Zdaj mi pa naroča, naj o vsem vprašam spovednika; pogosto mi reče: **Odgovoril ti bom po njegovih ustih. Bodi mirna.** Nikoli se mi še ni zgodilo, da bi pri razkrivanju tistega, kar je Gospod želel od mene, od voditelja dobila nasprotujoč odgovor. Včasih, vendar ne pogosto, se je zgodilo, da mi je najprej Jezus nekaj priporočil - nihče o tem ni še nič vedel - in

ko sem prišla v spovednico, mi je enako priporočil tudi spovednik.

Če je duša dalj časa prejemala mnoga razsvetljenja in navdihe in so spovedniki potrdili njihovo pristnost in mir ter je njena ljubezen velika, ji Jezus razodene, da je čas, ko je treba prejete darove udejanjiti. Duša spozna, da Gospod računa z njo. Ta zavest ji daje moč; ve, da bo morala zato, da ostane zvesta, sprejeti kake težave. Vendar zaupa v Boga in zaradi tega zaupanja prispe tja, kamor jo kliče Bog. Ne boji se težav. Zanj so kakor vsakdanji kruh. Ne boji se jih in ne plašijo je, to je podobno kakor pri vitezu, ki je neprestano v boju in se zato ne boji grmenja topov. Ni prestrašen, vendar prisluškuje, iz katere smeri napada sovražnik, da bi zmagal. Nič ne dela na slepo, marveč raziskuje, natančno razmišlja in se ne zanaša nase. Goreče moli in išče nasvete pri izkušanih in modrih vitezi. Ko tako ravna, skoraj vedno zmaga.

So napadi, ko duša nima časa za razmišljanje, posvetovanje ali kaj drugega. Tedaj se mora bojevati na življenje in smrt. Včasih je dobro zateči se brez besed v prebodeno Srce Jezusovo. S tem je sovražnik že premagan.

V mirnejših časih duša premaguje enake napore kot v času boja. Veliko se mora uriti, sicer ne doseže zmage. Čas miru pojmujem kot čas priprave na zmago. Duša mora biti vedno budna - budnost in zopet budnost. Duša, ki premišljuje, prejema veliko razsvetljenja. Raztresen človek sam sebe izpostavlja nevarnosti padca, in naj se ne čudi, če pade. O božji Duh, ti voditelj duše, moder je tisti, ki ga ti vzgajaš. Da bi mogel božji Duh delovati v duši, sta potrebna molk in zbranost.

Dalje prihodnjič

Mala Marjetka iz Pariza

Mala Marjetka iz Pariza je zaradi pljučne tuberkuloze umirala.

»Ozdravela bo!« obljublja Don Bosko njeni objokani materi. »Vsak dan zmolite Očenaš, Zdravamarijo, Čast bodi in Pozdravljena kraljica, da jo naša Gospa usliši. Te molitve opravljajte do 15. avgusta.« »Šele čez dva meseca in pol, oče!« obžaluje mati, »ko bi lahko vi podali moji hčerki roko in jo ozdravili...« Don Bosko ji strogo odvrne: »Storite to, kar vam rečem!...«

Bolezen se je razvijala naprej: deklica je vsak dan izpljuvala več krvi, vročina se ji ni zmanjšala; deklica je sčasoma postala pravi okostnjak... Kako težko je verovati v takšnih primerih! Toda mati vztraja: moli in upa. Na praznik 15. avgusta se oblači, da bi šla k maši, ko jo nenadoma pokliče Marjetka: »Mami, mami! Ozdravela sem!« In res je bila bolnica videti zdrava, z rdečimi lički in brez najmanjše vročine. Takoj se napravi in z mamo odide k maši...

Ozdravitev je bila tako čudovita, da je zgodba končala tako, kot nekoč pravljice o vilah: »In poročila se je, bila srečna in imela mnogo otrok...«

*Iz knjige M. Péllisier La Magnifica
Aventura, prevedel S.S.*

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA

1 - Imam pogosto skušnjave proti veri v obliki dvomov proti eni ali drugi verski resnici. Zelo trpim zaradi njih. Mi lahko svetujete, kako naj se jih branim?

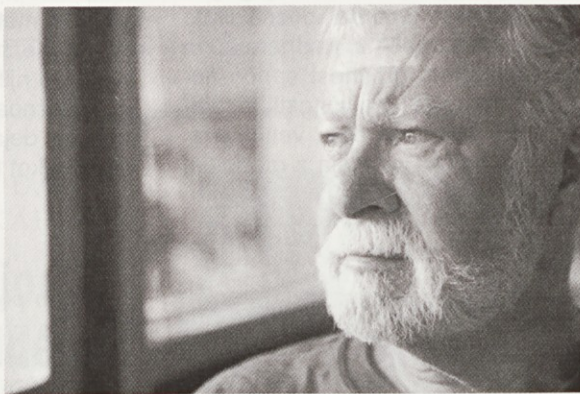
Skušnjave proti veri lahko napadajo in mučijo vsakega kristjana, brez ozira na to, na kateri stopnji duhovnega življenja se nahaja. Te vrste skušnjav niso prizanesle niti intimnim Jezusovim prijateljem, kot apostolu Tomažu, učencem na poti v Emavs in drugim. Skušnjave proti veri so lahko nevarnost za greh, so pa lahko tudi priložnost za utrditev naše vere.

Nekateri napačno menijo, da verski dvomi niso le skušnjave, ampak so celo potrebni, češ da vera, ki ni bila preizkušena z dvomi, ni prava, avtentična vera, še manj je močna vera. Menijo, da kdor ni nikdar dvomil o svoji veri, v resnici ne ve, kaj je vera, in kdor ni bil nikdar v nevarnosti, da jo izgubi, tudi ni vreden, da jo ima.

Takšno mnenje je seveda v popolnem nasprotju s tem, kar uči Cerkev in kar človeku pove tudi že sam zdrav razum. Vera je namreč trden pristanek človeka na razodeto božjo resnico in kakor hitro je človek prepričan, da je Bog res določene resnice razodel, jih je dolžan sprejeti. To in nič drugega je vera. Zatorej bo naša vera tem trdnejša, čim bolj bomo prepričani, da nas Bog ne more varati, ker je pač sama Svetost. Najbolj močno in živo vero imajo zatorej prav tisti, ki niso nikdar imeli najmanjšega dvoma o božjem razodetju. Dvomiti o tem, kar je Bog razodel, bi Boga resno žalilo. Kot bi nas žalil, kdor ne bi veroval

našemu pričevanju. Takšna močna je bila Marijina vera, takšna nešteti svetnikov in mistikov, takšna tudi večine preprostih vernikov, ki zato po pravici in v polnosti zaslužijo naslov 'verniki'.

Krščanska moralai ima verski dvom za greh, kadar je ta prostovoljen. Človek je lahko skušan proti veri, a ista vera ga uči, da človek vsako skušnjava, tudi skušnjava proti veri more premagati z božjo pomočjo, ki mu nikdar ne manjka, če zanjo prosi. Bog nikogar ne more preskušati preko njegove moči. Kadar skušnjave ni

premagal, je Boga resno žalil. Tem resneje, čim bolj se je dvomu prepustil. Eden od razlogov, zakaj Bog te vrste skušnjav pripušča, je ta, da se kristjan živo zaveda, da je vera predvsem božji dar. In to ne le takrat, ko smo vero prvič sprejeli, ampak ves čas našega življenja. Zato se moramo za vero pogosto Bogu zahvaliti, ga prositi za močno vero in se ne prostovoljno izpostavljati nevarnostim zanjo.

Pa še nekaj je tu važno povedati. Dobro je treba ločiti verski dvom od verskih težav. Dvom je, kadar se sprašujem, ali je resnično to, kar nam je Bog razodel in nas tega po Cerkvi uči. Verska težava je pa v tem, da ne vem, kako kakšno razodeto

resnico uskladiti z naravno pametjo ali pa s tem, kar nas uči znanost. V takih primerih imam vso pravico in v določeni meri tudi dolžnost, da po močeh razrešim težavo. Če je ne morem, potem je možno dvojje: ali da nisem pravilno razumel od Boga razodeto resnico ali pa da sem prehitro vzel za resnično, kar me uči moja pamet ali pa znanost. Za praktično postopanje naj nas vodi načelo: verske dvome zavračam, kot vsako drugo skušnjava z nasprotnim dejanjem vere, verske težave pa skušam rešiti, v kolikor je to mogoče. Pa še to: tisoč verskih težav še ni noben verski dvom, je le znak, da nam je Bog razodel tudi resnice, ki presegajo človeški razum.

2 - Včasih slišim, da se je treba Boga bati. Pa se kar ne morem sprijazniti s tem govorjenjem. Ali ni Bog naš Oče, sama ljubezen, kako se ga moremo torej bati?

Strah božji je, kot nas uči Cerkev, eden od sedmih darov Svetega Duha. Kaj je dar strahu božjega? Je tisti dar, s katerim Sveti Duh vabi človeka, da se popolnoma podredi božji volji iz spoštovanja in ljubezni do Boga, ki pa nepokornega človeka tudi kaznuje. Ko veliki teolog sv. Tomaž Akvinski obravnava to vprašanje, se tudi sam najprej vprašuje, če je sploh možno bati se Boga. In odgovarja s sebi lastno jasnostjo takole. Bog, kot najvišja in neskončna Dobrota, ne more biti predmet strahu, ampak le ljubezni. V kolikor pa človek s svojimi grehi tudi lahko zasluži božjo kazen, se ga pa lahko bojimo. Naprej pravi, da je Bog istočasno pravičen, a tudi usmiljen. Njegova pravičnost nas navdaja s strahom, njegova ljubezen z upanjem. Tako se pod enim vidikom Boga lahko bojimo, pod drugim pa zaupamo v njegovo usmiljenje.

Ni vsak strah dar Svetega Duha. Kdor se na primer Boga boji samo zato, ker kaznuje slaba dejanja in, če jih ne bi kaznoval, se slabih dejanj ne bi ogibal, v njegovem strahu ni nič ljubezni do Boga. Tak strah ni Boga vreden in še manj more biti dar Svetega Duha. Drugi se bojijo božje kazni, vendar ne le kazni. Hudo jim je tudi, da z grehom žalijo

Boga. Tak strah ni slab, čeprav še ni popoln. Popoln je pa tako imenovani 'sinovski strah', ki se ogiblje vsakega, tudi najmanjšega greha samo zato, ker tako zelo ljubi Boga, da ga za nobeno ceno, tudi za ceno največjih koristi, ki bi mu jih prinesel greh in zaradi najhujšega trpljenja, ki bi ga moral sprejeti nase, da ne bi grešil, noče užaliti, še manj izgubiti. Tak 'strah božji' je v polnosti dar Svetega Duha, ki nam zato more priti le od zgoraj, od Boga.

Dar Svetega Duha izpopolnjuje tri kreposti: upanje, zmernost in ponižnost. Kako? Človek je po svoji padli naravi nagnjen k temu, da bi se imel za zmožnega s svojimi lastnimi močmi doseči večno zveličanje. To je pa popolnoma nasprotno krščanski kreposti upanja, ki nas uči, da za svoje zveličanje ne moremo z naravnimi močmi, torej brez božje milosti, storiti prav ničesar. Proti temu nerednemu nagnjenju bo pomagal človeku dar strahu božjega, ki ga bo neprestano spominjal njegove popolne nemoči le z lastnimi močmi storiti kaj za svoje zveličanje.

Človek je pa tudi po izvirnem grehu neredno nagnjen k iskanju

čutnih užitkov, pogosto brez ozira na to, ali so dovoljeni ali ne. Dar strahu božjega bo takšnemu človeku pomagal, da bo zavračal vse nedovoljene čutne užitke, vedoč, da bi s tem žalil Boga in se tako izpostavil tudi njegovi kaznilni pravičnosti.

In končno dar strahu božjega pomaga človeku tudi, da spozna svojo popolno nemoč v nadnaravnem svetu in svojo grešnost spričo neskončne božje pravičnosti in njegovega neizmernega veličastva. Ta dar človeka navdaja z globokim

spoštovanjem in ponižnostjo pred Bogom. Dar strahu božjega ima vsak kristjan v posvečujoči milosti, svetniki so ga imeli v junaški meri. Če so kdaj sv. Janeza Arškega ljudje hvalili, se mu je zdelo, kot da se norčujejo iz njega. Tako živa je bila v njem zavest majhnosti in nevrednosti pred neskončno božjo svetostjo. Mnogi svetniki so želeli biti zaničevani in prezirani od ljudi, ker so se imeli pred Bogom za neznatno majhne in velike grešnike. Dar strahu božjega pa človeka tudi uči, kako nekaj težkega je vsaka, tudi najmanjša žalitev Boga. Pripoveduje se, da je sv. Alojzij včasih omedlel v spovednici, ko se je obtožil majhnih, vsakdanjih grehov.

Naj se torej bojimo Boga? Ne kot se bojijo sužnji svojih gospodarjev, tudi ne kot služabniki, ki služijo svojim gospodarjem le, ker imajo od tega korist, ampak kot dobri otroci, ki kar ne vedo, kako bi svojemu očetu in materi pokazali in dokazali vso hvaležnost in ljubezen, ki jo čutijo do njih. In ki jih iz te ljubezni in hvaležnosti ne marajo niti z najmanjšim dejanjem razžaliti. Vse raje, vse prej kot to!

Maria Repetto in sveti Jožef

Maria Repetto se je rodila 5. januarja 1807 v Voltaggio, na severu Italije. Papež Janez Pavel II. jo je proglasil leta 1998 za blaženo. Pri dvaindvajsetih letih je Maria vstopila v samostan *Hčera naše Gospe pribežališča* v Bisagno. Ker je bila slabotnega zdravja, so jo zaposlili v šivalnici, kasneje so jo prestavili v bolniško sobo in končno v vratarnico.

Kot vratarica je zelo častila sv. Jožefa; obiskovalcem je svetovala, naj se radi zatekajo k ženinu Device Marije. Če jo je kdo prišel v govorilnico prosit nasveta ali pomoči, je obiskovalca prosila,

naj malo počaka, ona pa šla molit pred kip sv. Jožefa na bližnji hodnik. Nekaj trenutkov kasneje se je vrnila in dala pričakovani odgovor.

Ob neki priložnosti je neka žena prosila sestro, naj moli za njenega moža, ki je bil slep. Redovnica ji je svetovala, naj moli k sv. Jožefu, nato pa gre v svojo sobo, obrne podobo tega sv. patriarha proti steni, rekoč: »Pa še ti malo poskusi, kaj se pravi biti slep.«

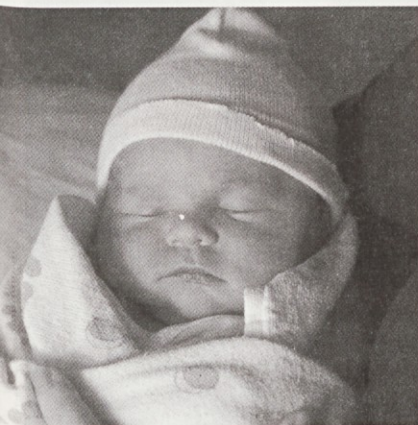
Naslednjega dne se je žena vrnila in sporočila, da njen mož spet vidi. Sestra Maria takoj steče v sobo, spet obrne podobo sv. Jožefa, kot je bila prej, in reče: »Si poskusil, kaj se pravi ostati v temi?«

Nato se mu pa iz srca zahvali: »Hvala, sveti Jožef!«

Iz Un Minuto con María

Med rojstvom in življenjem v družini

AMBROŽ KODELJA

Statistični urad Republike Slovenije nam je posredoval tole sporočilo. V letu 2006 je v Slo-

veniji bilo rojenih 18.932 otrok ali za 775 več kot leto prej. Zaskrbljujoč pa je ob tem podatek, da se je istega leta 47,2% otrok rodilo neporočenim materam. Ta številka se iz leta v leto tudi pri Slovencih veča in kaže, da se tudi pri nas spreminja družinski stil življenja in da med drugim prihajamo v novo obliko partnerskega življenja. V odnosih med generacijami, kot tudi v odnosu med moškim in žensko, velikokrat nastane neka praznina, ki se je pogosto niti ne zavedamo, ampak se nam dozdeva, da je tako normalno.

Rojstvo otroka ni nekaj samoumevnega. To spoznavamo tudi iz pričevanj zakoncev, ki iz različnih vzrokov življenja ne morejo posredovati naprej in največkrat molče prenašajo svojo bolečino. Če prisluhnemo takšnim parom, spoznavamo, da je vsak otrok dar, ali lepše: velik Božji dar.

Za ženo je vsako rojstvo boleče, nadaljuje pa se od poroda dalje, predvsem tedaj, ko otrok počasi, velikokrat pa tudi ker zelo hitro pre-

trga popkovnico z domačo družino. Eno in drugo je nujno, ker drugače bi bil oviran in tudi nemoten osebni razvoj in bi lahko celo prišlo do nezdravega medgeneracijskega odnosa, kar bi se poznalo predvsem na otrokovi prihodnosti... Ob rojstvu bi se starši morali zavedati, da so otroke sicer spočeli, niso pa njihovi stvaritelji, ampak z leti vedno bolj postajajo priče novega učlovečenja pri svojih otrocih. Otroke so sicer spočeli, zato novemu rodu podarjajo svojo telesno in duhovno dediščino, ne podarjajo pa mu njihovega duha. Prav tega novi rod odkriva sam vedno znova tako, kot ga lahko doje, mi pa smo ob njem in z njim, še zlasti starši, ki so del njih.

Novi časi bodo prinesli tudi nove oblike kvazi družinskih skupnosti, ki ne bodo vedno po našem okusu niti po normah, ki smo jih navajeni. Kljub vsemu pa le ostaja odprto vprašanje: »Kako je z našim pogledom na vrelc življenja, da ne bi njeno bistvo šlo mimo nas.«

Iz tednika *Novi glas*

MLADINSKI DAN
V ŠTEVILKAH

Tisoč milijonov ljudi je videlo vsaj del Svetovnega mladinskega dne

SYDNEY, 21. julija 2008 (ZENIT.org). - Objavljamo statistične podatke, ki so jih razdelili organizatorji Svetovnega mladinskega dne ta ponedeljek:

- Več kot 400 tisoč oseb pri zaključni, najštevilnejši maši v zgodovini Avstralije.

- 223 tisoč vpisanih za prireditve Svetovnega mladinskega dne.

- 500 tisoč oseb je pripravilo v četrtek, 7. julija, popoldne dobrodošlico Benediktu XVI., ko je prišel z ladjo v Sydnejski zaliv.

- Na Svetovnem dnevu je bilo predstavljenih več kot 170 narodov.

- Po televiziji je sledilo dogajanjem 500 milijonov oseb, s kombiniranim mednarodnim prenašanjem skupaj pa 1000 milijonov.

- Dogajanja je pokrivalo dva tisoč poročevalcev.

- Na stotih krajih Sydneya je bilo med 15. in 19. julijem 450 mladinskih festivalov.

- Od 15. do 18. julija so škofje z vsega sveta vsako dopoldne katehezirali mlade na 235 različnih krajih, v 29 jezikih.

- Med tednom je spovedovalo ti-

MARIJA MEHLE vstopila kot – s. MAGDALENA v red Marijinih sester Čudodelne svetinje!

soč duhovnikov.

- 100 tisoč romarjev je prenočevalo v 400 šolah in župnijah.

- Med tednom je stanovalo več kot 12 tisoč romarjev v sydnejskem Olimpijskem parku.

- 40 tisoč romarjev je bilo sprejetih po družinah.

- 8 tisoč prostovoljcev je sodelovalo pri raznih prireditvah.

- Sodelovalo je 4 tisoč duhovnikov in diakonov, 420 škofov, 26 kardinalov.

- Prireditelji upajo pritegniti s socialno stranjo na Internetu XT3.com 225 tisoč romarjev in mladih iz vsega sveta.

- Pripravili so 1,1 milijona hostij za obhajila pri mašah.

- Nudili so 25 milijonov jedi.

- Porabili so 100 tisoč litrov mleka in 360 tisoč »lamingtons«, tipičnih avstralskih posladkov.

- Na Dnevih so uporabili 232 tisoč sveč.

- Pri Križevem potu v petek, 18. julija, je sodelovalo 100 igralcev.

- Med dvanajstmesečnim romanjem po Avstraliji sta Križ mladih in podoba Device Marije obiskala 400 mest in vasi. Kakšnih 400 tisoč oseb se je dotaknilo križa.

Otroci manifestirajo za papeža

ROSARIO (Zenit). – Preteklega 28. junija je bila v mestu Rosario 'XII Marcha de los niños por el Papa' – dvanajsti otroški marš za papeža.

To manifestacijo pripravijo vsako leto v drugi četrti tega mesta. »Stotine otrok, mladincev in odraslih se zbere okrog praznika sv. Petra in Pavla, da molijo po namenih našega dragega sv. očeta«, je poročala predstavnica Škofijske komisije za aspirante v Katoliško akcijo.

Udeleženci korakajo po cestah ter pojejo in molijo v praznično razpoloženem in slikovitem vzdušju.

To pobudo, ki je nastala pred dvanajstimi leti v okviru škofijske ustanove za aspirante v Katoliško akcijo, so počasi sprejemala še druga verska društva. Letos so se spominjali tudi apostola svetega Pavla in priporočali otrokom, naj bodo Kristusovi učenci in misijonarji, kot je v dušnopastirskih navodilih iz Aparecida v Brazilu.

Ob tem dogodku nam piše **s. Lavrencija**, ki je devet let delovala v Domu sv. Vincencija v Slovenski vasi:

Dragi Slovenci v Argentini!

V soboto, 31. maja, se je na Dobrovi pri Ljubljani zbralo kar nekaj 'argentinskih Slovencev'. Poleg Mari Mehle so bili še njena hčerka Lučka, brata Rado in Dani - vsi z družinami - ter s. Gregorija Tončka Sušnik, ki je prišla iz Rima. Marijine sestre Čudodelne svetinje smo se namreč veselile prvih zaobljub s. Magdalene - Marije Mehle. Mnogi jo poznate, saj je prišla iz Vaših vrst, ker je četrti otrok že pokojnega Staneta in Mari, roj. Sušnik, iz Slovenske vasi v Lanusu. Marija, ki je bila že v Argentini zelo pridna učenka, se je pred šestimi leti odločila, da gre v Slovenijo. V Ljubljani si je v študentskem domu poiskala stanovanje in obiskovala Visoko zdravstveno šolo.

Po zelo uspešno opravljenih izpitih in diplomi se je odločila za vstop v Družbo Marijinih sester. Le te smo 21 let delovale v Vincencijevem domu v Slovenski vasi, a smo zaradi pomanjkanja sester že pred osmimi leti zapustile Argentino in se vrnile v Slovenijo. V pogovoru, ki sva ga s s. Eriko pred odhodom imeli s sedaj že kar nekaj let pokojnim g. delegatom Jožetom Škerbcem, sva priznali upanje, da bo v Argentini kaj novih poklicev, da bi tako lažje nadaljevale začeto delo med Slovenci v Argentini. A pri Bogu je 'tisoč let, kot en dan', kot pravi psalmist, zato mi ne vemo, kdaj in kje ima On svoje načrte. Sedaj je na nek način poplačan trud tistih skritih žrtev, ki so jih sestre doprinašale, saj je Marija odprla pot morda še kateri od deklet, da se bo opogumila podati se na pot za Gospodom. Bog gotovo kliče v svojo službo še danes. Treba Mu je prisluhniti, Mu zaupati in se z veseljem predati Njegovemu ljubečemu klicu. On je edini, ki ostane vedno zvest. Zlasti danes živimo v času nestalnosti,

nezvestobe in nezaupanja. Zato še toliko bolj drži beseda, da je edini Bog tisti, ki res nikoli ne razočara. On se ne postara, se nas ne naveliča, nas vedno ljubi s svojo neskončno ljubeznijo.

Zato, dekleta, pogum! Življenje je lepo in rodovitno le, če ima svoj cilj. Za nekatere je to telesno materinstvo, za druge pa tudi le duhovno. Lahko Vam iz svoje izkušnje rečem, da je duhovno materinstvo še bolj osrečujoče, saj njegovi sadovi segajo v večnost.

Po Mariji, Gospodovi dekli, ki se je vsa posvetila Bogu in Njegovim načrtom, Vas in vse iskreno pozdravljamo Marijine sestre, še zlasti s. Lavrencija, s. Erika in s. Magdalena.

»Ničesar ni osamljenega ne na tem ne na drugem svetu. Električni tok vzajemnosti zadrhti po vsej verigi bitij ob vsakem tresljaju najmanjšega člana. Vsakdo daje in vsakdo prejema. Vsakdo dela in vsakdo se odziva.« - E. Hello

KAJ DANES PRAVIJO MUSLIMANI O JEZUSU IN O KRISTJANIH

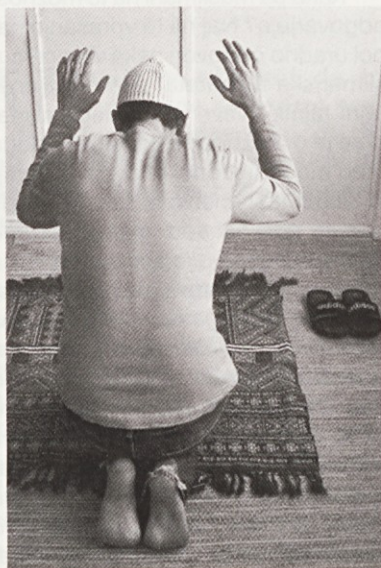
LOJZE KUKOVICA 2. del - konec

Islam: Vera in dela

Povejmo še nekaj reči o veri in delih v islamu. Islam je po eni strani nekaj zelo preprostega, po drugi strani pa tudi dosti zapletenega. Zelo preprostega, ker se skrči, kot to nakaže sama beseda islam, na 'podvrženje Bogu' (Alahu). Je pa islam tudi nekaj dosti zapletenega, ker je sicer sestavljen najprej in predvsem iz vere, a tudi iz del. Najvažnejša je vera v enega in edinega Boga in v njegovega preroka Mohameda. Vera je tista, ki predvsem rešuje mohamedanca, vse drugo v islamu je relativne vrednosti.

Koran sam govori, da je islam zgrajen na petih stebrih. Prvi od njih je vera, drugi je molitev, tretji je obredna miloščina, četrti je post v mesecu Ramadanu in peti je romanje v Meko. Da kdo postane musliman, je zadosti, da pred dvema uradnima pričama izpove svojo vero v »edinega Boga in v Mohameda, njegovega preroka«. Daljši obrazec njihove veroizpovedi se pa glasi takole: »Trdno verujem v Alaha, enega in edinega Boga, v njegove angele, v knjige, razodete prerokom, in v božje poslanke; v sodni dan, v življenje po smrti in v nauk, da tako dobro kot slabo prihaja od Boga.« Glavna je torej vera v Boga, ki je »Vsemogočen, Gospod svetov, Gospod Vzhoda in Zahoda, a je tudi bogat v milosrčnosti in usmiljenju«. Drugi predmet vere muslimana je preroški dar Mohameda. Koran sicer priznava in našteva tudi drugih 25 prerokov iz Svetega pisma, kot Adama, Abrahama, Jezusa, Salomona, Davida in druge. Večina od teh so tudi kaj napisali, kar je bilo tudi božja beseda, toda zadnje in dokončno razodetje je pa le koran, ki ga ni iznašel noben človek, ampak ga je človeštvu po Mohamedu

narekoval sam Bog. Zato se v koranu ne sme ničesar dodati, ne odvzeti, torej ničesar spremeniti.

Če je torej vera v Boga in Mohameda prvi steber islama, so pa ostali štirje tudi važni, kajti vera se javlja v delih, s katerimi človek izpove svojo 'podvrženost' Bogu. Drugi steber islama je molitev. Gre za obredno molitev (mi bi ji lahko rekli 'liturgična' molitev), ki je do najmanjših podrobnosti opisana v izročilu in v muslimanskem pravu. Treba jo je opraviti 5 krat na dan in sicer ob točno določenih urah in na določen način. Molitev je treba opraviti v stanju ritualne čistosti, zato se je treba pred vsako molitvijo na poseben način umiti, včasih se celo skopati. Te obredne molitve so obvezne za vse muslimane – za moške še posebej ob petkih v mošejah. Tretji steber islamske morale je obredna miloščina, ki ima namen spominjati muslimana dolžnosti usmiljenja do potrebnih. Veliko važnost pripisuje islam tudi

obrednemu postu, ki je četrti steber njihove morale, ki ga opravljajo ves mesec Ramadan in sicer samo podnevi, ponoči se post pretrga. Peti steber islama je pa enkratno obvezno romanje v Meko za vse tiste, ki so tega zmožni.

Razpravlja se, če med stebre islama spada tudi tako imenovana 'sveta vojna' (zihad). Prvi pomen te besede je »trud na poti k Bogu«, ki veže vsakega mohamedanca in ki obstaja v skrbi in trudu vernikov za božje pravice na vseh področjih njihovega življenja. Krščansko bi temu rekli 'duhovni boj'. To bi bil mali zihad, a ta se lahko raztegne tudi na 'veliki zihad', ki si pa prizadeva širiti islam na ves svet in braniti mohamedanske dežele pred napadi sovražnikov. Glede na dežele, ki še niso islama sprejele, se morajo muslimani boriti, da se bo koran in islam razširil med njimi, ker je samo ta vera prava vera. Islam tu razlikuje dve različni vrsti 'nevernikov'. Pogani, ki še nimajo nobene vere, morajo islam sprejeti pod grožnjo smrti; tistim pa, ki že verujejo, kot so Judje in kristjani, se jim pa zagrozi, da sprejmejo islam ali pa da se jim naložijo težki davki, če se nočejo spreobrniti; vendar se jim v tem primeru dovoli, da še naprej živijo po svoji veri.

Je možen kakšen dialog med kristjani in mohamedanci?

Še eno, zadnje vprašanje v zvezi z do sedaj povedanim. In to je: je možno normalno civilno sožitje kristjanov z mohamedanci in, še posebej, je možen kakšen verski dialog med enimi in drugimi. To vprašanje je danes vedno bolj aktualno, kajti prav v našem času se zlasti v Evro-

po vseljuje mnogo mohamedancev iz svojih mohamedanskih dežel. Je možno mirno civilno sožitje med njimi in kristjani? Odgovor ni lahek. S strani kristjanov (zlasti katoličanov) je veliko dobre volje za mirno sožitje in celo za dialog, ne more se pa isto reči tudi o mohamedancih. To najprej zato, ker prav malo ali pa sploh nič ne poznajo krščanstva – ker jim je bilo vedno govorjeno, da je edina prava vera islam – po drugi strani pa, ker ne razumejo, zato ne vedo, kakšen smisel naj bi verski dialog med enimi in drugimi imel. Naj ponovim, kar sem že zgoraj povedal, namreč imajo muslimani koran za 'božjo besedo', zato je absolutno nezmotno in nespremenljivo. Za mohamedance bi bil največji greh, če bi podvomili o kakšni besedi v koranu.

Pri koranu Mohamed ni nič sodeloval, kot so pisatelji Svetega pisma sodelovali pri Svetem pismu. Stara in Nova zaveza tudi obsegata božje razodetje, a to ni bilo od Boga dobesedno narekovano kakšnemu božjemu poslancu, bilo je od Boga le navdihnjenost, napisano pa je bilo s sodelovanjem svetih pisateljev. Zato po islamu nima nobene smisla kakšen dialog med enimi in drugimi. Edino, kar morejo in morajo kristjani in Judje storiti, je, da zapustijo svojo vero in sprejmejo islam kot edino pravo in obvezno božje razodetje.

Vrnimo se po tem k vprašanju, ali je po vsem povedanem možen kak verski dialog med mohamedanci in kristjani. Kot danes kažejo stvari, je to praktično nemogoče. Muslimani niso pripravljeni primerjati svoje vere s krščansko in judovsko. Čemu naj bi to storili, ki so pa absolutno prepričani, da imajo oni in sicer samo oni pravo vero, ki je v glavnem

obsežena v koranu, ki ga je Bog izročil Mohamedu in pri katerem ni Mohamed nič sodeloval. Koran da je torej takšen kot je, ves in samo od Boga in je torej človekova prva dolžnost, da ga sprejme in naredi za vodilo svojega življenja do najmanjših podrobnosti. S strani krščanstva je torej komaj misliti na kako možnost verskega dialoga med muslimani in kristjani.

Kako pa muslimani na to možnost odgovarjajo? Naj na to vprašanje napol uradno odgovori neka visoka muslimanska avtoriteta, namreč Generalni tajnik Zveze Islamskega sveta, ki se je o možnosti kakšnega dialoga med mohamedanci in drugimi verstvi, zlasti krščanstvom, takole izrazil: *»Če se pod besedo 'dialog' razume to, da se hoče bolje spoznati resnica o islamu in ugotoviti, da je prav islam delo božjega usmiljenja za ves svet, ki da ga človeštvo potrebuje, potem je udeležiti se dialoga ena od glavnih dolžnosti islama. Če pa gre za to, da bi islam primerjali z drugimi verstvi, potem pa za islam takšen dialog ni dovoljen, ker na svetu ni druge prave vere kot islam. Ljudi moramo prepričati, da je islam njihova vera. Treba jih je prepričati, da se človeštvo deli na dve skupini: eno, ki vabi ljudi v islam, in drugo, ki sprejme to vabilo. Mi nimamo nobene težave, da se srečujemo in pogovarjamo drugimi verstvi, a pogoji in pravila takšnih srečanj morajo biti jasna in jih moramo tudi javno razglasiti; ne smemo se skrivati in ne smemo se sramovati dokazovati pravilnosti svoje vere, kajti islam je vera Alaha (Boga) in je vera, ki je pečat vsega dosedanjega. Namen našega proglašanja islama je, da vsi sprejmejo islam kot edino pravo vero, od Boga samega razodeto; če se pa nam ne veruje, potem smo mi storili svojo dolžnost pred Bogom, s tem da smo ga oznanili.«*

Iz povedanega je razvidno, da je pravi dialog med islamom in krščanstvom zelo težak in zaenkrat skoro nemogoč. Cerkev, zvesta Kristusovemu naročilu, naj evangelij oznanja vsemu svetu, seveda ne opusti upanja, da bo prišel čas, ko bo tudi muslimanom približala evangelij. Kdaj in kako, je pa zaenkrat še skrito v Božji Previdnosti.

Naša vera je vedno nekaj osebnega, ni pa zasebna

AMBROŽ KODELJA

Zanimiva so srečanja s študenti, pa kjerkoli so že. V glavnem se veliko ne razlikujejo, razen v odtenkih, ki so značilni za prostor, kjer bivajo. Povsod se srečujejo s prepričanjem ali vsaj z mislijo, da je življenje v bistvu stvar nas samih, torej kot osebe same. Zato so tudi prepričani, da sami odločajo o svojih idejah, svojem prepričanju, užitkih in seveda tudi o svoji osebni odločitvi.

Na prvi pogled vse lepo in prav, pa vendar. Odraslost pri mladem človeku prinaša moč, moč pa je sama po sebi prinesla odgovornost. Tako je smisel vsake mlade osebe v izbiri in v osebni odločitvi. Ali bo mlad človek sprejel izzive sveta z razumom, srcem in seveda tudi vero, da okolje in s tem svet postajata boljša, za vse, ne samo zanj, je odvisno tudi od njegovega dela za skupno dobro. Bog nam je podaril svobodno voljo, zato ni vseeno, kako uporabljamo te darove. Ob vsem ostaja odločitev posameznika, ki pa bo imela v njegovem življenju svoje posledice.

O tem nam priča tudi naslednji po svoje zanimiv primer. Bližal se je konec druge svetovne vojne. Mladi kapetan sovjetske vojske (rdeče armade) je leta 1945 naredil napakico. V zasebnem pismu, ki ga je poslal prijatelju, je kritiziral Josipa Stalina. Znanec, ki je pismo prebral, ga je prijavil, in za ta zločin, kot se je tedaj reklo, je moral kapetan prestati osem let ječe in potem še tri leta izgnanstva. Veliko let pozneje se je izkazalo, da je bila prav izkušnja tega sovjetskega kapitana porazna za Stalinov režim, ki je tedaj vladal v Sovjetski zvezi.

Na podlagi trpljenja, ki ga je ta mladi sovjetski človek prestal v gulagu, kot tudi s spoznanjem, da so tisoči, ki jih je srečal tam, trpeli enako kot on, je postal ta do tedaj neznani sovjetski kapetan z imenom Aleksander Solženicin eden od pomembnih pisateljev dvajsetega sto-

Za osvetlitev razmer

MARKO KREMŽAR

Ti pogovori z dr. Markom Kremžarjem so nastajali po internetu, včasih z dolgimi presledki. Vprašanja so se porajala ob opazovanju razmer v Sloveniji, v Argentini in drugod po svetu, ki se po komunističnem kolapsu in v novem stoletju niso spreminjale vedno tako kot smo pričakovali.

Včasih se zdi, kot da bi bila levica še vedno svetovno vodena in da bi bil berlinski zid usoden za desnico in ne narobe. Kaj meniš?

Najprej bi pripomnil, da ne smemo podcenjevati pomembnosti razpada Sovjetske zveze, propada komunističnih sistemov vzhodne Evrope pa tudi ideološkega, gospodarskega in političnega propada Jugoslavije v devetdesetih letih prejšnjega stoletja. Ti veliki zgodovinski premiki so v marsikaterem pogledu res ostali nedorečeni, a so vendarle zaznamovali konec neke dobe.

Potem pa bi se vprašal, kaj pomenita danes izraza levica in desnica? S padcem berlinskega zidu je bilo konec dotedanje, jasne delitve na ta dva politična pola. V nekaj

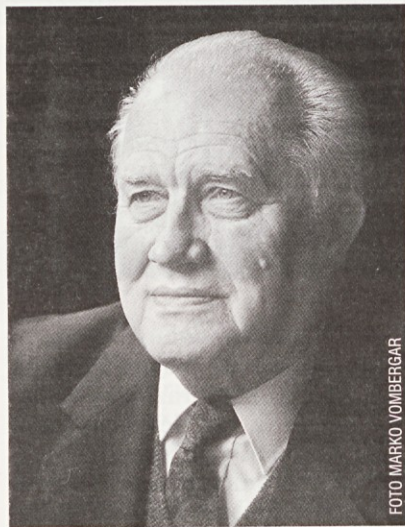

FOTO MARKO VOMBERGAR

komunističnih državah so iz vodilnih plasti bivših komunistov zrastle novi kapitalisti. Nehali so biti

Ob padcu berlinskega zidu leta 1989

letja in še eden od pomembnih borcev za pravice in svobodo ljudi po vsem svetu.

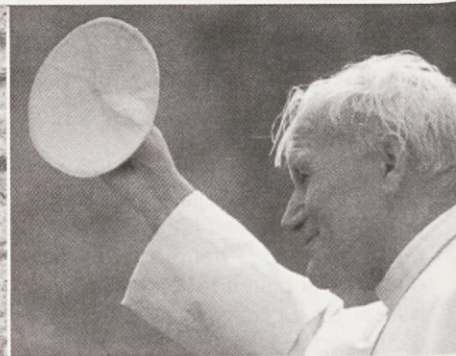
Kaj dela Solženicina zanimivega in morda tudi herojskega? Njegov jezik? Pripovedovanje? Literarna izpoved? Vse to je del njegove veličine, ni pa v bistvu to! Najgloblji vtis naredi pri Solženicinu njegova krščanska duhovnost. V gulag je prišel kot jetnik in ateist, ko pa je po več letih prišel iz taborišča, je bil kristjan. Za vedno ga je spremenilo vse, kar je videl in doživljal po teh sovjetskih koncentracijskih taboriščih, in ga tudi zaznamovalo za vse življenje.

Kdor jemlje resno človekovo resnico, svobodo pa tudi smisel njegovega življenja, ne more o tem molčati. Tak človek bo vedno delal v skladu s tem, v kar veruje, pa čeprav za ceno dobrega imena ali celo lastnega življenja. Naša vera je vedno nekaj osebnega, ni pa nikoli zasebna! Vera vsakega od nas ima vedno družbene posledice, drugače je ni! Ob tem pa se moramo sprijazniti z dejstvom, da so vse definicije 'strpnosti in tolerance', ki hočejo narediti našo vero za nekaj, kar je naša zasebna lastnina ali celo skupek osebnega mnenja, češ da to imamo lahko doma, v javnosti pa naj bi tega ne kazali, obsojene na propad.

Mišljenje, ki sumniči vse, kar je versko, ali celo, kar izreče duhovnik, tega je tudi med vernimi, veliko, je nova oblika nestrpnosti. Moderni laični pogled na svet kaže, da je vera isto, kot so praznoverja, in tako zmota, ki ustvarja razdvojenost pa tudi medsebojne konflikte in tako ob njegovem pogledu na resnično človekovo svobodo Boga izloči iz javnosti. Ko pa se Bog izključi iz javnega življenja, se izključi obenem tudi edina avtoriteta, ki je bila in ostane višja kot je politična, saj edino Bog nam vsem zagotavlja najprej svetost in ohranjanje našo individualnost.

Dvajseto stoletje nam je dalo neprecenljivo učno uro: »Moderne države skušajo pojesti svoje državljane, ko v človeku povečujejo hlastanje, da bi imel čim več.« Človeka pa pri tem obvaruje le odpor, ki je utemeljen v njegovem duhu in priznava višjo avtoriteto, ki je v njegovem verskem prepričanju.

Iz tednika *Novi glas*

Nedvomno sta papež Janez Pavel II. in ameriški predsednik Reagan veliko pripomogla, da je prišlo do padca berlinskega zidu.

levica v tradicionalnem pomenu besede, čeprav se imajo, kljub svoji gospodarski preobrazbi, še vedno za 'napredne' politične levičarje. Tudi nekdanji protikomunisti niso nujno 'desničarji', kar velik del socialno zavzetega katoliškega tabora nikdar ni bil. Prav zaradi brezobzirnosti omenjenih 'novih' kapitalistov bodo morali katoliški verniki morda prav kmalu ponovno zavzemati z večjo doslednostjo svoja tradicionalna, to je socialna, zmerno 'leva' stališča.

V državah pa, kjer komunizma ni bilo, je lažje govoriti o levih, ali bolj socialno usmerjenih strankah in o desnih, ki poudarjajo svobodnejše gospodarstvo in pri tem manjšo prisotnost države. A tudi te razlike so danes manj izrazite.

V odnosu do še vedno totalitarne, čeprav ne več marksistične Kitajske, se je ideološka pripadnost raznih vlad še bolj zabrisala. Danes vse države, ne glede na barvo vlade, trgujejo s Kitajsko, ki zdaj zagotavlja varnost zasebne lastnine, da tako pomiri tuje kapitale, ki jih želi privabiti. To pa ne pomeni, da bi se Kitajska nameravala demokratizirati. Po eni strani je totalitarna, po drugi pa sprejema

kapitalistično gospodarstvo. Tako dobiva nekdanja komunistična, to je skrajno levičarska država, fašistične značilnosti in bi jo bilo treba zato, pod nekdanjimi vidiki, postaviti na skrajno politično desnico.

Ne bi smeli izgubiti izpred oči, da je bil padec berlinskega zidu, ki ga omenjaš, zunanji znak propada komunističnega sistema, ne pa partije, kot lokalne pa tudi mednarodne, kulturne, gospodarske in politične silnice, še manj pa marksizma kot filozofije. Na to nas je že pred leti opozoril filozof prof. dr. Milan Komar, ko je pisal o propadu in razplodu marksizma.

Res pa je, da tako politične kakor kulturne skupine, ki se imajo za 'napredne', delujejo po vsem svetu veliko bolj koordinirano kot ostale. Vsebinsko se seveda ta nova 'naprednost' ne krije vedno z večerajšnjo levico in ima tudi druge primesi, ki jih dobiva na primer od svojevrstnega francoskega liberalizma.

Kje je torej zdaj razlika med levico in desnico?

Če pogledamo na sodobni politični spekter, vidimo, da bi vse stranke rade bile nekje na sredi. Govorimo o levih in desnih sredincih, ker je v zavesti ljudi, da sta tako desna kakor leva skrajnost prinesli v prejšnjem stoletju človeštvu nesrečo.

Pri tem bi opozoril na nek pojav, posebno v južnameriških deželah, ki spominja na čase, ko se je v prvi polovici dvajsetega stoletja boljševisem pričel polasčati politične terminologije v Evropi. Pripadniki tako imenovanih 'naprednih', to je levičarskih strank,

pričenjajo etiketirati s 'fašisti' člane demokratičnih političnih gibanj, ki se pojavijo 'desno' od njih. Komaj se kak demokratičen politik upa podvomiti o kaki 'progresistični' dogmi, ga že razni bivši marksisti označijo za 'fašista'. Ker na take in podobne pojave le malokdo opozarja, se pojmi ne razčistijo, kar doprinaša k nejasnosti na političnem polju.

Resnična ločnica med današnjimi političnimi opcijami poteka vedno bolj na področju vrednot. Opažati je rastoča nasprotja ob vprašanjih, kot so odnos do življenja in družine, spoštovanje človekove osebe, socialna varnost in skrb za zaposlenost, svoboda vzgoje in izražanja, republikanski nadzor državne oblasti, osebna in mednarodna solidarnost, kulturna identiteta posameznikov in narodov ter ne na zadnjem mestu odnos do vere ali bolje do krščanstva. Ko presojamo razne politične stranke ali gibanja, kjerkoli po svetu, se moramo vprašati v prvi vrsti, kakšno je njihovo stališče glede teh vprašanj. Iz odgovora bomo razbrali njihovo usmerjenost.

Vendar je dandanes mogoče najti skoraj na vseh družbenih področjih ter celo v istih gibanjih in strankah ljudi, ki na omenjena vprašanja gledajo različno, med tem ko ljudje s podobnimi pogledi večkrat niso med seboj politično povezani. Tako na primer bi socialno čuteče državljane tradicionalno postavili na politično levico, vendar bodo ti v primeru, da zagovarjajo tudi družinske, narodne in verske vrednote, ki so značilne za konservativnejše desno krilo, iskali somišljenike

na desnici, kar pa seveda ne pomeni, da bi zagovarjali tudi kak neomejeni kapitalizem. To otežkoča klasično bipolarno delitev na levico in desnico. Čas bo, da se zavemo, da katoličani nismo ne 'progresisti' ne 'konservativci', da ne spadamo brezpogojno ne na 'levico', ne na 'desnico', da pa tudi ne iščemo neke mlačne in neopredeljene 'srednje poti'. Ne zagovarjamo stališč, ker so desna ali leva, marveč podpremo tista, za katera spoznavamo, da so moralno pravilna in družbeno koristna. To pa zahteva od človeka neprestanega odločanja za vrednote in neredko plavanja proti tokovom.

Ali nimamo prav zato krščansko demokratskih strank?

Res, prav to je njih namen. Tako v preteklosti kakor tudi danes lahko rečemo, da stranke, ki izhajajo iz krščansko demokratskih tradicij, v skladu s tem namenom navadno tudi delujejo. Vendar celo stranke, ki naj bi družile volilce pod gornjimi moralnimi vidiki, se včasih ne znajdejo. Ni lahko ob nekaterih vprašanjih nastopati proti javnemu mnenju, če veš, da s tem lahko izgubiš podporo skupine volilcev. Za to je treba poguma. Dokler so vodstva teh strank ponosna na svojo pokončnost in znajo to samozavest prenesti na članstvo, jih bo ta drža prej ali slej privedla tudi do vidnih uspehov. Sicer pa se lahko zgodi, da bodo zaradi nejasnih stališč tudi te stranke priče izgubljanja

identiteto in smisel. Prevelika skrb za neposredne volilne uspehe jih prav lahko zavede, da ne razmislijo dovolj o svojem dolgoročnem poslanstvu sredi sodobne idejne zmede.

Če delitev na levico in desnico ni več primerna, v čem se tedaj kažejo pglavltne družbene razlike?

Kot rečeno, utegne postati v naslednjih desetletjih bistveno vprašanje, ob katerem se bodo pričele pojavljati v družbi težko premostljive razlike, vprašanje življenja, družine in svobode vesti. V nevarnosti je najosnovnejši naravni red. 'Napredni' človek, ki hoče biti 'kakor Bog', se postavlja nasproti učlovečenemu Bogu in njegovim učencem. To utegne biti preizkusni kamen za kristjane novega stoletja, kot je bil za našo generacijo borbeni ateizem pod krinko socialnega reformizma.

Ali je mogoče, da se nekdanji komunisti, recimo v Sloveniji, tako spremenijo, da resnično postanejo demokrati?

Nekdanja komunistična elita brani svoje, z revolucijo pridobljene privilegije, na nov način, ki je skladen s sodobnim družbenim redom. Nekateri od njih morda sprejemajo pravila republikanske demokracije iz spoznanja, da je ta ureditev boljša od prejšnje. To je vedno mogoče in razveseljivo, vendar če imaš v mislih kako globinsko spremembo v odnosu do moralnih vrednot pri politični

skupini, ki še vedno brani svoje nekdanje početje in ničesar ne obžaluje, je to po mojem mnenju še daleč.

Kako so mogli nekdanji komunisti postati čez noč kapitalisti?

To se ni zgodilo čez noč. Ves čas komunističnega režima so partiji upravljali družbeno imetje, pri tem pa večali svoje. V socialistični družbi so prikrito opravljali vlogo kapitalistov. To je bilo celo v 'brezrazredni' družbi potrebno, ker brez te funkcije družba ne more živeti; način pa, kako so prišli do takih izjemnih položajev, je bil seveda nemoralen. Ob padcu totalitarne države so v mnogih primerih izrabili privatizacijo družbenega imetja v svoj prid.

Da pomladne stranke ob osamosvajanju niso takega zadržanja nekdanjih totalitarcev dovolj predvidevale, je njihova zgodovinska napaka. Res, da takrat s svojimi omejenimi sredstvi in s prav tako omejeno politično močjo, verjetno ne bi mogle preprečiti pretoka družbenega kapitala v roke nekdanjih oblastnikov, vendar bi prve mesece po padcu komunističnega režima lahko na te nevarnosti volilce glasneje opozarjale in take pojave pravočasno naznanile javnosti. Huda opustitev pa je bila, da so takrat demokrati prepustili bivšim partijcem nadzor tudi nad vzgojo in mediji.

Ali upaš, da bo kljub takim razmeram, medvojna in po-

vojna slovenska zgodovina kdaj napisana tako, da bo odgovarjala resnici?

Trdno sem prepričan, da bo slovenska zgodovina nekoč pisana bolj objektivno, kot je bila do zdaj. Po pol stoletja totalitarnega režima, ki se je za utrjevanje oblasti sistematično posluževal prirejanja in maličenja zgodovine, novim zgodovinarjem ne bo težko pisati 'bolj' objektivno. Vprašanje je, če se bodo znali vživeti v strašno stisko, v kateri se je znašel slovenski narod med vojno in še desetletja po njej. Od tega je odvisno, koliko bo njihovo pisanje, kot praviš, res odgovarjalo resnici. Človeška dimenzija naše tragične polpreteklosti, ki je segla globoko v zavest pa tudi v podzavest vsega naroda, se bojim, ni vedno razvidna iz dokumentov, ki so nekaterim zgodovinarjem še vedno edini sprejemljivi vir za razumevanje preteklosti.

Do razčiščenja zgodovine bo vsekakor prišlo, vprašanje je, če bo naša generacija to dočakala. Tak dvom lahko zveni pesimistično, pa ni. Koliko slovenskih rodoljubov je samjalo npr. o slovenski državni samostojnosti, a je niso dočakali. Umrlji so morda razočarani, z občutkom, da je bilo njihovo prizadevanje zaman, a ni bilo tako. Njihove sanje so se uresničile. Prepričan sem, da se bodo tudi te.

Po tvojem mnenju naj bi se nekdo, zgodovinar ali ne, ki revolucije ni doživljal, mogel do take mere vživeti v takratne razmere, da bi lahko gledal nanje res nepristransko?

Tak človek naj bi upošteval vse vidike in vsa dejstva, pri tem pa se skušal osvoboditi raznih etiket, ki naj bi poenostavljale, a v resnici otežkočajo razumevanje dobe. Kdor se bo vživel v čas sovražne okupacije, v mesece prvih komunističnih pobojev slovenskega civilnega prebivalstva, ko ni bilo proti revolucionarjem še nobenega odpora, kdor bo upošteval takratne načrte jugoslovanske komunistične partije za doseg popolne, to je totalitarne oblasti,

kdor bo poznal njihove takratne teroristične metode, kdor bo pomislil, da je bil umor civilistov v dvajsetem stoletju prav tako teroristično dejanje, kot je to zdaj, bo brez dvoma razumel tudi pravico ogroženih slovenskih rojakov do samoobrambe pa tudi njih stisko, ko so morali za obrambo življenja pred domačimi komunisti sprejeti orožje od osovraženega okupatorja. Vendar, ali niso dobivali orožja od okupatorjev na prikrit način tudi partizani, za svoj revolucionarni boj, pa jim tega nihče ne očita?

Človek, ki se skuša vživeti v izrednost in tragiko tega razmera kratkega, a ključnega dela naše preteklosti, lahko uvidi, da so nastale vaše straže iz potrebe, iz stiske prebivalstva, ki ga ni tedaj varovala pred komunističnim terorjem nobena oblast. Vaški stražarji kakor tudi domobranci niso imeli nobenih skupnih interesov z okupatorji, ki so bili zanje, kot za veliko večino Slovencev - sovražniki. To bo prav lahko razumel sodobni človek, toliko bolj zgodovinar, ker zdaj sam doživlja izbruhe mednarodnega terorizma vseh vrst in vidi do kakšne mere te vrste nasilje pogojuje odločitve posameznikov in držav.

Človek, ki išče zgodovinsko resnico, se znajde pred celimi kupi knjig in člankov, ki so nastali v dobi komunističnega enoumja in ki na različne načine predstavljajo nekdanje uradno verzijo naše polpretekle zgodovine. Veliko manj pa je napisanega o teh časih iz nasprotnega vidika. Kako pomagati iskalcem resnice, tudi zgodovinarjem, da ne bodo zapadli pogosti skušnjavi, da bi iskali resnico nekje 'po sredi'?

Iskati resnico nekje po sredi je res huda skušnjava, posebno še, ker se zdi taka drža politično najbolj primerna. Dati vsakemu malo prav ustvarja videz objektivnosti in strokovnosti, pred vsem pa obvaruje avtorja pred očitkom kakga 'fundamentalizma'.

Res je mogoče sestaviti bolj

objektiven pogled na določeno dogajanje na podlagi delcev resnice, kot jih uvidi vsak posameznik s svojega vidika. V tem primeru bi mogli reči, da je resnica 'na sredi' različnih, a resničnih pogledov na stvar. Ko pa naletimo na laž, iskanje resnice 'po sredi', enostavno ni mogoče. Laž je namreč od resnice neskončno oddaljena. Vsi pa vemo, da je zgodovina, ki so jo pisali komunisti, polna velikih in malih laži, pa tudi polresnic, katere je nepoznavalca navadno težko zaznati. Zato je treba vire in trditve, ki so nastali med revolucijo ali pa v času enoumja, skrbno presojati ter iskati resnico tam, kjer je, ne glede na neko idealizirano sredino, ki je ni.

Pritembi opozoril, da pri iskanju resnice ni toliko važna količina napisanega, kot verodostojnost spisov in pričevanj. Avtorji, ki so sistematično prikrivali npr. partijski terorizem, so se s tem pred bralci sami deskreditirali. Resnica ima kvaliteto moč, ki je še taka količina laži ne more prekriti. Sicer pa se število zgodovinskih razprav in knjig, ki objektivno obravnavajo obdobje vojne in revolucije, zadnja leta razveseljuje več.

Končno pa, ali ne izgubijo svoje navidezne teže vsi slavonspevi revoluciji ob stotinah množičnih grobišč, ob neizmerni množici okostnjakov, ki jih še vedno odkrivajo na naših tleh? Te žrtve komunističnega nasilja so glasnejše in bolj prepričljive od kupov knjig in spisov, ki jih omenjaš in močno nagibajo tehtnico zgodovinske presoje na svojo stran.

Rekel si, da bo sodobni človek lažje razumel to dobo, ker spoznava na lastni koži kaj je terorizem. Kako to, da tega ni spoznalo toliko rojakov, ki vse do danes verjamejo partijski propagandi, ki predstavlja delovanje partizanov kot osvobodilni boj, nasprotnike pa kot izdajalce?

Bolj kot verjeli, so se ljudje v časih komunističnega terorja - bali. Kdor je količkaj mislil z lastno glavo, je vedel, da gre ko-

Duhovno življenje je objavilo

munistom za revolucijo, a terorizem ima svojo logiko. Ljudje mu neredko pritrjujejo iz strahu. Rojaki, ki so se takrat upali izraziti mnenje, različno od libreta, ki ga je ukazovala OF, so vedeli, da jim grozi 'likvidacija', kar je bila takrat sprejeta terminologija za umor. Po jeseni leta 1941 pa do srede leta 1942 so partizani pomorili nad tisoč zavednih in po večini vernih rojakov, kar je dokaz, da je bil strah pred njimi upravičen. Njihov terorizem ni bil usmerjen proti okupatorju, temveč proti domačemu prebivalstvu, kar je kasneje povzročilo odpor.

Ko je leta 1942 izdala OF samovoljen odlok, da je vsak, ki se bori proti okupatorju zunaj njene organizacije, izdajalec, so nekateri ta izziv in z njim povezano grožnjo zavrnil, drugi pa so pred njo klonili. Ker pa nihče ne prizna rad, da se boji, so taki vsaj na zunaj sprejemali in ponavljali propagandne krilatice o 'osvoboditeljih' in 'izdajalcih', kot resnične. Povojni poboji, za katere so ljudje vedeli, a so o njih molčali, so strah še utrdili in dosegli, da je javnost sprejemala brez odpora laži totalitarnih oblastnikov. Zdaj, ko ni več razlogov za preplašenost, mnogi ponavljajo iz navade in brezbriznosti, kar so nekoč sprejemali iz bojazni. Če ostanejo stvari kot so bile, tudi njim ne bo treba ponovno brskati po svoji vesti. Za njih otroke pa pomeni spreminjanje uradne zgodovine, ki so se je naučili v šoli, intelektualen napor, ki je, kot vsak napor, mnogim nadležen. Kljub temu menim, da bodo nove generacije, ki niso šle skozi dobo partijskega enoumja, če že ne terorja, mogle pravičnejše presojeti polpreteklost pa tudi sedanost.

Pogovarjal se je Stane Snoj

»Vse oblikovanje, vsa vzgoja človeka ima le ta namen, da naredi iz njega dobrega delavca, ki bo spopolnil samega sebe in človeški rod.« - L. Leclercq

PRED 70 LETI (1938)

Avgust

V buenosaireškem predmestju Saavedra na Av. del Tejar 4200 imajo Slovenci že drugo leto na vsako prvo nedeljo v mesecu **sveto mašo v slovenskem jeziku**. Cerkveni moški pevski zbor vodi Ciril Jekše. V bližini je Villa Celina, kjer živi kakih 50 slovenskih družin. Rojaki prihajajo tudi iz bližnje Villa Martelli in Florida. Moški so večinoma kamnoseki iz Nabrežine, od Trsta, iz Komna, iz Oseka, iz Vipavskega, iz Krasa, Od Gorice, iz Tolminskega. Celo svoje društvo so si ustanovili in se imenuje po slovenskem pisatelju 'Ivan Cankar'.

Slovenska društva so bila ta mesec zelo aktivna: Društvo 'Samopomoč Slovencev' je imelo 28. avgusta večji sestanek na Avellanedi. Za avežanedske zaupnike so postavili Ulesa, Kukoviča in Centriha. 21. avgusta sta se združili društvi *Prosveta* in *Tabor* v novo društvo 'Slovenski dom'. Novi odbor je bil soglasno izbran iz članov obeh društev. Za predsednika je bil izvoljen Ivan Pahor. Slovensko delavsko društvo *Triglav* v Rosario je slavilo osmo obletnico svojega obstoja. Posebne prireditve sta imela tudi *Gospodarsko in podporno društvo Slovencev* v Villa Devoto in *Ljudski oder*.

September

Velika prireditev za **argentinsko in slovensko javnost** je bila 11. septembra v Colegio San José na Azcuénaga 158. Organizirala jo je redovnica usmiljenka sestra Odila iz bolnice Alvear. Program je oznanil, da ga prireja jugoslovanska kolonija kot izraz svoje hvaležnosti do usmiljenk (med katerimi je 11 Slovenk),

ki po raznih buenosaireških bolnicah strežejo našim bolnikom. Čisti dobiček prireditve pa naj bi bil namenjen gradnji bazilike svetišča *Čudodelne svetinje* v Parque Chacabuco. Sestra Odila je za to priložnost prevedla v kastiljščino slovensko štiridejanko *Dve materi*. Igralsko osebje so sestavljale deloma Slovenke, deloma domačinke. Poleg drame je bilo na programu tudi slovensko petje. Kar štirje slovenski zbori so nastopili: mešani, moški, avežanedski in dekleta z rajalnimi vajami. Predvsem se je izkazal pevovodja Ciril Jekše. Prisotnega občinstva je bilo čez 1300, večinoma domačinov, tudi mnogo Slovencev, bolj malo pa drugih Jugoslovancev.

PRED 60 LETI (1948)

Avgust

Redna nedeljska služba božja za Slovence je tudi v San Martinu v farni cerkvi. Daruje jo duhovni svetnik Karel Škulj. Maša na Caballito pa je od 15. avgusta naprej ob 10.00 na ulici Belgrano 3863, v kapeli salezijanske gimnazije, v bližini cerkve San Carlos.

Priložnost za sv. spoved v slovenskem jeziku je sedaj v Buenos Airesu v cerkvah San José de Flores (Gabrijel Arko OFM), Santa Julia (Anton Orehar), Santa Amelia (Anton Grčman), Santa Rosa (Janez Hladnik), Ntra. Sra. de Monserrat (Janez Knafelj), v San Fernando (Mirko Gogala), v San Martinu (duhovni svetnik Karel Škulj) in v Lujanu (Ladislav Lenček CM in Ciril Demšar CM). V Mendoza v cerkvi San Nicolás (Ivan Caserman) in v Río Negro v zavodu San Miguel, Stefanelli, Gral. Roca (Jože Peterlin SDB).

8: Na Avellanedi je bila **sv. maša za pokoj duše Jožefa Klekla**,

duhovnega očeta prekmurskih Slovencev.

8: **Žalna konmemoracija v spomin pobitim domobrancem** je bila v salonu Santa Julia. Priredilo jo je *Društvo Slovencev* (DS). Recitacije besedil sv. pisma in slovenskih pesnikov so se vpletale med pesmi, ki jih je izvajal moški oktet.

September

12: **Slovenski katoliški emigrantski oder** (SKEO) je imel svoj občni zbor v prostorih Društva Slovencev.

Duhovno življenje vrši že 15 let apostolsko delo med izseljenci v Argentini. 28. maja 1933 je izšlo prvič kot priloga *Slovenskega tednika* pod imenom *Moje versko življenje*. V juniju se je najavilo že kot samostojno glasilo. Izseljenski duhovnik Jože Kastelic je imel svoj program že izdelan. Pod imenom *Naše duhovno življenje* je izhajal nadalje v 500 izvodih v časopisnem formatu na 4. straneh še kot priloga *Tednika*, čigar urednik je bil Jan Kacin. 16. septembra 1933 pa je *Naše duhovno življenje* izšlo že kot samostojen tednik na 8 straneh. V tej številki so se predstavili bodoči sodelavci, med njimi posebno sedaj že pokojni Dalibor (Franc Kraševce). Ta dan imamo za rojstni dan samostojnega glasila z lastnimi naročniki in upravo.

PRED 50 LETI (1958)

Avgust

10: **Zveza slovenskih srednješolcev** (ZSS) je imela svoj 2. občni zbor. Na volitvah je bil izvoljen sledeči odbor: predsednik Milan Bevk, odborniki pa Jure Vombergar, Franc Jarc, Andrej Žužek in Marjan Indihar.

10: **Študijski dan SKAS-a** je bil na Paternalu, posvečen 10-letnici obnovitve društva v zdomstvu. Predavala sta dr. Ignacij Lenček in dr. Logar.

17: **Romanje k Materi božji v Lurd** pri Buenos Airesu ob stoletnici lurških dogodkov je zbra-

lo veliko število Slovencev, kljub mrazu in železničarski stavki. Spiritual semenišča v Adrogué dr. Filip Žakelj je v polurnem govoru proslavil nebeško Devico, ki si je prav Lurd izbrala za kraj, kjer že sto let deli svoje milosti.

27: **25 let mašništva je obhajal cistercijanski pater Ciril Petelin**. V Argentini je organiziral upravo verskega mesečnika DŽ in dalj časa vodil *Dušnopastirsko pisarno* na ulici Victor Martínez 50.

Slovensko dušno pastirstvo (SDP) je organiziralo za rojake iz Buenos Airesa in bližnjih predmestij niz krajevnih **posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu**.

September

Največje slovensko delo o gospodarskih vprašanjih je izšlo v založbi *Družabne pravde: Socialna ekonomija*, ki jo je napisal prof. dr. Ivan Ahčin.

7: Člani **Družabne pravde**, organizacije, ki se trudi za širjenje socialnega nauka Cerkve, so romali letos v cerkev Marije Brezmadežne v Pontevedri, kjer župnikuje Janez Markič. Pri dopoldanski sv. maši in popoldanski pobožnosti je sodeloval mešani pevski zbor v Lanusu, ki ga vodi Mirko Špacapan.

14: **Slomškovo proslavo** sta priredila SDP in *Mladinski odsek* DS v Slovenski hiši. Po sv. maši so otroci nastopili s pevskega točkami in igrice *Mavrica*.

21: Fantje in dekleta iz Slovenske vasi v Lanusu so priredili svoj vsakoletni **Mladinski dan**.

28: **Spominska proslava** ob 15-letnici poboja borcev, ki so jih komunisti zajeli na Turjaku in Grčaricah, je bila na Pristavi v Moronu. Pri sv. maši je duhovni asistent bojovniške organizacije, Jože Guštin, v pridigi poudaril, da bi morale biti take proslave nam vsem stalno izpraševanje vesti, v koliko smo še zvesti idealom, za katere so naši najboljši žrtvovali svoja življenja.

MOJA ZGODBA

MARÍA INÉS FINK GRINTAL

Pred 60. leti so začeli Slovenci prihajati v Argentino, po zaključku druge svetovne vojne.

Moj oče in mama sta dospela posebej, iz italijanskih taborišč, kjer sta se poročila v Senigalliji. Oče, na črni listi tedanjega komunističnega režima, je med dvanajstimi možmi moral takoj oditi iz Italije pod drugim imenom. Mama je pa s prvim sinom morala ostati tam še dva meseca.

V Argentini sem bila prva rojena jaz. Za menoj še štirje otroci. Težko je bilo. Stanovali smo vsi sorodniki skupaj, da je bilo dovolj denarja za preživetje. Vzgojali so me v krščanskem in slovenskem duhu. Ko sem šla v šolo nisem znala španščine. V šoli sem se je kmalu naučila in pri igranju s sosedi.

Veselo je bilo navzoče v vsem, kar sem doživela v otroških in mladostnih letih. Veliko delovanja v slovenski družbi, poleg argentinske šole. Petje, deklamacije, nastopi, duhovne vaje, telovadba, počitniski dnevi...

Kólikim ljudem se moram zahvaliti za vse prejete dobrrote!

Kar pa me je skelelo, pa je bilo to, da nismo imeli Slovenije blizu, da nisem bila v Sloveniji. Zame je bila Slovenija nezaceljena rana.

Mamina mama in oče nas nista nikoli videla. Tudi jaz njiju ne. Stara mama mi je sem pa tja poslala igračke; tudi lep cekarček, katerega sem uporabljala in ga še hranim. Oče nas je vzpodbujal naj stari mami pišemo, da smo bili v stiku z njo in se vadili

iz naše kronike

METKA MIZERIT

v pisani slovenščini. Še zdaj imam nekaj pisemc od mame Cike, prav meni namenjena!

Žalost mame in očeta je vplivala name.

Umrli stric Janez Kovač, mamin starejši brat-domobranec je bil umorjen, ko je imel 21 let, zelo verjetno v Macesnovi gorici v Kočevju. Drugi brat, France, duhovnik jezuit, nam je pošiljal knjige. Tam, v Sloveniji, pa ni mogel svobodno delovati. S kitaro je pridobival mladino v Cerkev in ko je organiziral duhovne vaje, je moral reči, da gredó na izlet. Po smrtni prometni nesreči sem se večkrat zatekla po pomoč k njemu.

Težav ni manjkalo. Družina, raztepena po svetu. V Sloveniji imam dva strica in sestrično po mami. Vsi so in smo trpeli. A, lepo je bilo tudi, ko smo prepevali, ko smo obhajali kak rojstni dan, predvsem pa god. V prvih letih vem, da so prihajala pisma iz Slovenije na druga imena zaradi sigurnosti sorodnikov.

Ob današnjem prazniku spomina mislim na strica Janeza in mamino družino, ki je ostala v Sloveniji, razen dveh tet. Mama je trpela in tudi oni so trpeli.

Vse trpljenje, solze in molitve, pa tudi vsa lepa doživetja so spletle kito življenja, tako v meni, kot v vsakem od nas.

Vesela sem, ker vidim, da se dejstva preteklosti in domovini naših prednikov in naši duhovni domovini začenjajo razkrivati, čistiti in rana se počasi céli. Tó mi je v veselje, ker vem, da je to tudi v veselje mojim staršem, in vsem, ki so morali zaradi

LITERARNI ODSEK SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE IN VELEPOSŁANIŠTVO RS sta v soboto, 17. maja, **ORGANIZIRALA LITERARNI VEČER** s pisateljico Brino Svit. Srečanje v obliki intervjuja je bilo v mali dvorani Slovenske hiše.

Pod okriljem SKA je **RAZSTAVLJALA** svoje slike **ANDREA QUADRI BRULA** v soboto, 31. maja. Slikarko je predstavila predsednica SKA dr. Katica Cukjati.

V BALANTIČEVI ŠOLI so **PRIPRAVILI PRAZNOVANJE** svoji dolgoletni uči-

teljici gdč. **ANGELCI KLANŠEK** ob priložnosti, ko je izpolnila 85 let življenja. Vse priprave so bile presečneje za gdč. Angelco, saj so otroci skrbno varovali tajnost praznovanja. V soboto, 31. maja, so po odmoru otroci in učiteljstvo odšli v spodnjo dvorano Našega doma, ki je bila posebej okrašena za to priložnost: »Vse najboljše za vaših 85 let.« Sv. mašo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica. Pri pridigi se je zahvalil Bogu, da ohranja gdč. Angelco, ki vzgaja in uči otroke v Balantičevi šoli. Po maši je najprej spregovorila voditeljica Balantičeve šole ga. Irena Pogljajen.

svojega svobodnega mišljenja zapustiti ljubljeno domovino.

Mislim, da je zahvala malo, kar se da izreči. A v skromnem in čutečem načinu življenja je to edino pristno, jasno, enostavno...beseda...hvala!

Iz dna svoje biti lahko rečem, da je vse, kar so naši predniki preživeli, meni v zgled, kako sprejeti bolečino in s pametnimi odločitvami in izkušnjami živeti, kot si je Bog zamislil za človeka.

Hvala Bogu in ljudem, ki so mi pomagali in mi pomagajo živeti!

Živeti v Argentini s polno zavestjo, da je moja domovina ta, a v srcu je vse kar so moji starši, sorodniki, učitelji, duhovniki, vcepili,

učili. Čeprav mi je misel, da bi se pravzaprav morala roditi v Sloveniji večkrat rojila po glavi.

A Božja volja je bila drugačna. Sprejeti jo moram. Vem, da je to za nekaj dobro. Uvidevati smisel svojega življenja. Uvidevati smisel mojega življenja tukaj in sedaj.

Tako lahko pričujem o dogodkih, ki so se godili, čeprav z bolečino v srcu.

A vendar z upanjem na boljšo bodočnost za slovenski narod v Sloveniji in povsod po svetu!

Z Marijino pomočjo.

*Na spominski proslavi
v Slovenskem domu v Mendози*

Domobranska proslava v Slovenskem domu v Mendози. Desno: Mladi recitirajo, poročajo o zgodovinskih dogodkih in molijo, berejo hvalnico ob zaključku Črne maše za pobile Slovence, dr. Tineta Debeljaka.

Praznovanje 85-letnice gđ. Angelce Klanšek v Balantičevi šoli. Foto Lučka Oblak Čop

Na kratko je orisala življenjsko pot gđ. Angelce, ki že sedeminpetdeset let prostovoljno uči v slovenski šoli. Zahvalila se ji je za vse njeno delo in prosila zanjo Božjega blagoslova. Nato je pozdravil predsednik Doma Karel Groznik. V imenu mladine je spregovoril Pavel Modic; za šolski odbor je voščil Dani Zupanc. Najmlajši iz vrtca so gđ. Angelci poklonili šopek rož. Voščili so tudi učenci 7. in 8. razreda. Sledila je bogata pogostitev, ki so jo pripravili starši šolskega odbora. Seveda so prinesli tudi torto s svečkami, ki jih je gđ. Angelca ugasnila s pomočjo najmlajših. Vsi navzoči so nato čestitali tudi gospe Ivanki Puhkovi, dolgoletni pomočnici v Balantičevi šoli, ki je tudi praznovala 85 let svojega življenja. Slavlja se je udeležilo veliko bivših učencev. Vsi so se še dolgo časa pogovarjali in obujali spomine na pretekla leta.

»Praznika svetega danes radujmo se.« Zunanjo **SLOVESNOST praznika SV. REŠNJEGA TELESA** smo Slovenci **PRAZNOVALI** v nedeljo, 8. junija. Sv. mašo, ki jo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica, procesijo smo imeli **V CERKVI MARIJE POMOČNICE** v Ramos Mejiji. Ljudsko petje med mašo je vodila priložnostna pevska skupina; na orglah jih je spremljala prof. Andrejka Selan Vombergar. Mašo je vodil Janko Lavrič. Po maši je bila procesija po prostrani cerkvi. Vodil jo je pater dr. Alojzij Kukovica, z g. Francijem Cukjatijem sta izmenoma pela evangelije pri oltarjih v cerkvi.

V procesiji je šlo, poleg duhovnikov, lepo število ministrantov, šolski otroci z učiteljicami in deklice, ki so po lepi slovenski navadi trosile cvetje na pot Jezusu v sv. Rešnjem telesu. Drugi smo ostali v klopih in med enim in drugim blagoslovom molili rožni venec, ki ga je vodil Janez Krajnik.

OBISK DRŽAVNEGA SEKRETARJA G. ZORKA PELIKANA. Od 1. do 8. junija se je mudil med nami državni sekretar za Slovence v zamejstvu in po svetu. V Argentino je prišel 2. junija in se takoj odpeljal v Mendoza, kjer se je srečal z rojaki v Slovenskem domu. V torek, 3. junija, je prišel v

Buenos Aires. Obiskal je slovensko **podporno društvo Triglav**. Tja so prišli tudi potomci Slovencev iz prek-murskega društva iz Bernala in iz Berissa.

G. Zorko Pelikan se je v četrtek, 4. junija, srečal s članicami **Zveze slovenskih mater in žena**. Prišel je z g. veleposlanikom prof. Avguštinom Vivodom in gospo Marjano. Sprejela jih je predsednica Zveze ga. Pavlina Dobovšek. Gospe so isti dan pripravljale pakete za pomoči potrebne rojake. Državni sekretar se je zanimal za delo Zveze. V obednici pri skupnem kosilu se je razvil prijeten pogovor z ženami o gojenju slo-

Državni sekretar g. Zorko Pelikan v Našem domu v San Justu. Foto Marko Vombergar. Prihodnjič več slik

venstva po naših družinah, kjer ima žena – mati najvažnejšo vlogo.

Isti dan je g. sekretar v spremstvu veleposlanika obiskal **Rožmanov dom** in pozdravil prebivalce. Ogledal si je vse prostore in tudi gradnjo nove stavbe.

Zvečer je g. državni sekretar odšel v **Naš dom San Justo**. Sprejeli so ga predsednik Doma g. Karel Groznik in predstavniki organizacij, ki delujejo v Domu. Srečanje je bilo izredno zanimivo in gostje so bili navdušeni nad živahnim delovanjem. Pri večerji je bilo ozračje zelo domače in prijetno. Gostje so ostali v Domu pozno v noč.

5. junija je bil sprejem v **residenci slovenskega veleposlaništva** v Martinezu. Povabljeni so bili predsedniki slovenskih Domov in predstavniki organizacij ter učitelji in profesorji šolskih tečajev v Argentini. Na srečanju je najprej pozdravil g. veleposlanik RS v Argentini prof. Avguštin Vivod. Državni sekretar g. Zorko Pelikan se je zahvalil za sprejem, pohvalil delo skupnosti, posebej še učiteljstva, ki se trudi in goji za vrednote slovenstva. Sledila je pogostitev vseh navzočih in prijetno družabno srečanje.

V petek, 6. junija, je g. sekretar Zorko Pelikan obiskal **Hladnikov dom in Dom sv. Vincencija ter zavod slovenskih lazaristov** v Slovenski vasi.

V večernih urah se je g. Zorko Pelikan srečal z **Medorganizacijskim svetom** v Slovenski hiši. Spremljal ga je g. veleposlanik prof. Avguštin Vivod. Sprejela jih je predsednica Zedinjene Slovenije ga. Alenka Jenko Godec. G. Sekretar se je poklonil pred spomenikom domobrancev in preden položil slovenski šopek. V obednici ga je pozdravila ga. Alenka Jenko Godec. V nagovoru je razmišljala o razmerju matične države do slovenskih skupnosti v svetu. G. Pelikanu je podarila Zbornik Zedinjene Slovenije. Gdč. Ivana Tekavec je v imenu delavne skupine predstavila in izročila g. Pelikanu šolsko knjigo *Argentinski živčav*. G. sekretar se je zahvalil za sprejem; sledil je razgovor in pogostitev vseh navzočih.

V spremstvu g. veleposlanika je

državni sekretar v soboto, 7. junija, obiskal **Slomškovo šolo**. Otroci so mu izrekli dobrodošlico; nato je goste pozdravil g. Marcelo Brula. Učenci so odšli k pouku. Med odmorom so se gostje pogovarjali z učiteljstvom o potrebah in načrtih šole.

Iz Slomškovega doma je g. sekretar s spremstvom odšel na **Pristavo**. Pri vходу ga je pozdravil predsednik Pristave g. Edvard Kenda in ga. Veronika Zurc Bohova v imenu Prešernove šole. Ker so učenci imeli vaje za očetovski dan, so gostom pokazali, kaj so se naučili. Sledilo je skupno kosilo. G. Edvard Kenda je gostom opisal delovanje na Pristavi. G. sekretarju so podarili argentinski pončo in zbornik ob 50 letnici Prešernove šole. Gospe Miji pa je Marta Golob, predsednica krajevnega odseka ZSMŽ, podarila knjigo *Moja zgodba*. G. Zorko Pelikan se je zahvalil za delovanje v prid slovenstva in spodbujal k zvestobi.

Popoldne je državni sekretar g. Zorko Pelikan z gospo v spremstvu veleposlanika prof. Avguštin Vivoda in gospe obiskal **Slovenski srednješolski tečaj v Slovenski hiši**. Sprejela jih je ravnateljica prof. Neda Vesel Dolenc. Dijaki so gospema izročili šopka rož, gg. sekretarju in veleposlaniku pa almanahe. Letošnji abiturienti so recitali pesem "Slovenska mladina smo mi" in zapeli "Sonce čez hribček gre" in "Regiment po cesti gre". Spregovoril je tudi g. Pelikan, ki je čestital k delovanju tečaja in vzpodbujal k nadaljnjemu delu. Gostje in profesorji so nato odšli k malici, ki jo je pripravil odbor staršev. Pri čaju se je nadaljeval pogovor o sodelovanju Urada s slovenskim šolstvom.

Zvečer je g. državni sekretar predaval pod okriljem **Slovenske kulturne akcije** o temi *Odnos Urada do Slovencev po svetu*. Številno občinstvo je z zanimanjem sledilo predavanju.

V nedeljo, 8. junija, je g. **državni sekretar prišel v San Martin**. V spremstvu veleposlanika se je skupno s svojo družino udeležil slovenske maše. Srečanje se je nadaljevalo pri zajtrku v Slovenskem domu. Pozdravil ga je predsednik Doma dr. Viktor Leber in gostom izrekel

dobrodošlico ter opisal delovanje v tem kraju. Gostom je podaril spominček iz porcelana z grbom sanmartinskega doma. G. Pelikan se je zahvalil za sprejem in navdušeno povedal, da odhaja poln lepih vtisov in doživetij. Pri skupnem zajtrku so nadaljevali pogovor. Iz San Martina se je g. sekretar z družino odpeljal na letališče in se vrnil v Slovenijo.

DOMOBRANSKE PROSLAVE PO NAŠIH OKRAJIH. Vsako leto se tudi po naših Domovih spominjamo pobitih domobrancev in vseh žrtev revolucije.

V **Carapachayu** so imeli domobransko proslavo v nedeljo, 8. junija, po maši. Lepa scena na odru, križ, slovenska zastava in zelenje, je spominjala na brezna po slovenski zemlji. G. Ciril Aleš je prižgal svečo domobrancem v spomin. Nato so na zaslonu predstavili del proslave, ki se je vršila 10. decembra lani v Cankarjevem domu, ter prebrali del govora g. Božidarja Finka, ki ga je imel na spominski proslavi v Slovenski hiši. Recitali so tudi nekaj pesmi v zvezi z žalno vsebino prireditve. Potem so molili za žrtve revolucije in zapeli pesem *Naša domovina*.

Tudi v **Mendozi** so se spomnili pobitih domobrancev v nedeljo, 8. junija. Začetek proslave je bil na dvorišču, kjer sta plapolali argentinska in slovenska zastava in je gorel ogenj v spomin na pobite domobrance. Avguštin Šmon, predsednik Slovenske fantovske zveze, je položil venec pred spominsko ploščo. Sv. mašo za pokojne padle žrtve je daroval g. Jože Horn, stregel mu je diakon Stane Čad. Po maši in kratkem odmoru je sledila proslava, ki jo je pripravila in povezovala prof. Marija Neža Fink. Na posnetku so rojaki poslušali petje baritonista Marka Finka *Pod oknom*. Nato je ga. Marija Fink prebrala črtico *Moja zgodba*, kjer je orisala svoja osebna doživetja, kot hčerka slovenskih staršev, rojena v Argentini. Mladi slovenske skupnosti so prebrali v slovenščini in španščini tekst o poteku slovenske tragedije. Žrtev naših domobrancev ni bila zaman. Danes je Slovenija samostojna, svobodna

država, članica Evropske Zveze. Žalost prehaja v veselje; resnica prihaja na dan. Zbor recitatorjev je predstavil *Hvalnice stvarstva sv. Frančiška*. Za konec so vsi navzoči zapeli pesem: *Oče, mati, bratje in sestre ...* Gospa Marija Fink se je zahvalila vsem sodelujočim.

Tudi v **Hladnikovem domu v Slovenski vasi** so imeli domobransko proslavo v nedeljo, 8. junija. Sv. mašo v cerkvi Marije Kraljice je daroval g. Jaka Barle, ki je tudi vodil molitve pred spominsko ploščo. Štirje bivši domobranci so položili pred ploščo slovenski šopek. Sledil je audiovizualni posnetek iz govora predsednika vlade Janeza Janše, prepleten z izborom verzov iz poetične drame *Gozd* Franceta Papeža in citati iz pridige škofa Perka v Kočevskem rogu leta 2006. Bil je lep spomin na naše pobite domobrance.

V četrtek, 12. junija, je bil **redni sestanek Zveze slovenskih mater in žena**. Vodila ga je predsednica ga. Pavlina Dobovšek. Tudi gospe so se spomnile pobitih domobrancev. Gospa Irena je pripravila prostor: na črno ruto je položila rožni venec ter zemljo in mah iz Kočevskega roga. Prebrala nam je izpoved mlade žene, ki ji je hčerka umrla na begu, moža domobranskega častnika pa so ubili komunisti. Po prestanem zaporu se je gospa vrnila k mami. Pretresene smo poslušale zgodbo; to so bili strašni časi.

Tudi na sestanku **ZSMŽ odsek San Martin** so se gospe spomnile pobitih domobrancev. Sestanek je bil v četrtek, 19. junija. Gospa Ivanka Homan Praprotnik jim je govorila o spominih na svoje pokojne.

Žalna proslava za domobrance v **Slovenskem domu v San Martinu** je bila v nedeljo, 22. junija. Po sv. maši so se rojaki zbrali v zgornji dvorani, ki jo je pripravil Janez Filipič. Na steni je bila spominska plošča z imeni pobitih sorodnikov članov sanmartinskega doma. Moški zbor je pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic zapel pesem Soči. Vera Breznikar Podržaj je prebrala del pisma žene, ki so ji umorili očeta, preden se je ona rodila. Moški zbor je zapel pesem Slovenec sem. Štirje dečki so prinesli na oder

prižgane sveče. Andreja Boltežar je prebrala besedilo Severina Šalija *Pro de functis*. Žalostno je izzvenela pesem *Oj Doberdob*, Franc Zorec pa je položil venec pred spomenik. Marko Škulj je prebral pesem *Moj gost*. Za konec so vsi navzoči zapeli pesem *Moja domovina*.

V **Slomškovem domu** smo imeli domobransko proslavo v nedeljo, 29. junija. Sv. mašo je daroval g. Pavle Novak CM. Po maši je podpredsednica Doma prof. Neda Vesel Dolenc povedala uvodne misli v spomin pobitim. Nato smo gledali film *Dosje pogrešanih*. V njem preživeli pripovedujejo o pobijanju na Teharjah in v okolici Celja. Bili smo pretreseni ob izpovedih strašnih dogodkov, ko komunistična oblast ni prizanesla ne domobrancem, ne ženam, ne otrokom. Skupno smo zapeli pesem *Gozdič je že zelen* in se pomaknili na dvorišče, kjer je pred križem g. Pavle Novak CM opravil molitve za pokojne. Žalno slavje smo končali s pesmijo *Moja domovina*.

Domobranska proslava v Našem domu v San Justu je bila v nedeljo, 29. junija. Sveto mašo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica; pel je Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. Po maši so vsi verniki odšli v Dom. Bivši domobranci so položili venec pred spomenik Franceta Balantiča, nato so zmolili molitve za pokojne. V zgornji dvorani so imeli akademijo. Uvodne besede je povedala Ivana Tekavec. Letos so

se posebej spomnili mater in žena, ki so v tej strašni moriji izgubile sinove in može in ne vedo, kje počivajo njihova trupla. Gospa Manca Škvarča Urbančič je povedala svojo življenjsko zgodbo. Komunisti so jim zažgali dom; begunska pot jih je peljala v Vetrinje, odkoder so, skupaj z drugimi domobranci, odpeljali njene štiri brate, ki so jih umorili. Drugi del akademije je potekal na odru. Sceno je pripravil g. Tone Oblak – podoba žalostne Matere božje z mrtvim Jezusom v naročju. Sledile so recitacije: *Kdo more doumeti; Moj junak; Slovo; Že dolgo čakam; Ko bi le vedela; In spet pomlad; Naših šestdeset let*. Recitali so mladi dekleta in fantje. Vmes so se prepletale pesmi: *Vsi so prihajali; Pojdem v Rute* (v izvedbi pevskega zbora Zveze slovenskih mater in žena odsek San Justo pod vodstvom Anice Mehle). Pesmi: *Kaj ti je deklica; Zavrženo pismo* in *Zvon spomina* pa je zapel Mešani pevski zbor San Justo. Prireditve je režiral Blaž Miklič. Stojte so nato vsi navzoči zapeli pesem *Oče, mati, bratje in sestre ...*

Isti dan je bila tudi na **Pristavi spominska proslava**. Sv. mašo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica, ki je spomnil, da moramo moliti tudi za spreobrnjenje morilcev naših domobrancev. Po odmoru je bila spominska proslava. Sceno je pripravil Martin Zarnik. V ozadju odra so bile tri slike: domobranec, četa s slovensko zastavo in krvavi roki zvezani z bode-

Domobranska proslava v Našem domu v San Justu. Foto Marko Vombergar. Prihodnjič več slik

čo žico. Nastopili so mladi, ki so recitali in pripovedovali, kaj vse so komunisti prizadeli slovenskemu narodu. Sledil je kratek prizor Kajna. Moški zbor, ki so ga sestavljali mladi fantje, je pod vodstvom gospe Anke Savelli Gaser zapel domobranski koračnici: *Naj čuje nas in Slovenske zemlje čuvarji*. Predstavili so kratko zgodovino domobranstva; sledile so priložnostne recitacije. Nato je zbor zapel še Turkovo *Teharska legija*. Vsi skupaj so zapeli še *Moja domovina*. Besedilo za domobransko proslavo je izbral Jožko Rožanec; režiral je Dominik Oblak, ki mu je pomagala Maruša Zurc Čečeva.

V Barilochah je na proslavi žrtev komunistične revolucije govorila gospa Zdenka Virant Jan. Spominjala se je tistega strašnega dne v Vetrinju, ko so zvedeli o izdajstvu angleških generalov, ki so domobransko vojsko predali v roke komunistov. Ugotovila je, da se že tretji rod spominja naših junakov. Oni naj bodo zgled in pomoč v današnjih težkih časih, ko vera in krščanstvo preživljata napade in posmeh. Rešiti moramo svetinje, ki so se ohranjale iz roda v rod. »*Naši dragi mučenci! S svojim zgledom in s svojo pomočjo podpirajte slovenski narod v domovini, po širnem svetu in nas tukaj pod Andi,*« je prosila guvernica.

V okviru **Slovenske kulturne akcije** je dr. Katica Cukjati predstavila knjigo dr. Jožeta Ranta **SLOVENSKI EKSODUS LETA 1945**. Predstavitev je bila v soboto, 14. junija, v mali dvorani Slovenske hiše.

NA PRISTAVI so v nedeljo, 15. junija, slovesno **PRAZNOVALI OČETOVSKI DAN**. Sv. mašo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica, mladci pa so peli ob spremljavi flaut in violin. Po maši so zastopniki organizacij pozdravili očete. Imeli so skupni zajtrk, ki so ga postregli mladi. Po zamisli Monike Kenda so nastopile lutke. Posamezne prizore so pripravili učenci Prešernove šole pod vodstvom svojih učiteljic. Pokazali so tudi film s slikami vseh očetov pristavskih šolskih otrok. Očete so ob koncu povabili na oder in vsi skupno zapeli: *Mi se imamo radi*.

Predstavitev knjige dr. Jožeta Ranta *Slovenski eksodus leta 1945*

RAST XXXVII. JE ODŠLA V SLOVENIJO. Še prej so dijaki pripravili poslovljni večer v soboto, 21. junija. Sv. mašo je daroval g. Pavle Novak CM. Oblikovali so jo petošolci, ki so tudi vodili mladinsko petje. V lepo okrašeni dvorani, z njihovim grbom na odru, so pokazali program, ki so ga pripravili, da se bodo z njim predstavili v Sloveniji. Na večeru so bili poleg staršev, sorodnikov in dobrotnikov tudi predsednica ZS gospa Alenka Jenko Godec, ravnateljica SSTRMB prof. Neda Vesel Dolenc in člani profesorskega zbora. Program si je zamislila in pripravila ga. Marta Jenko Škulj, ves večer je vodila in napovedovala ga. Tinka Loboda Oblak. Dijake je pozdravila ravnateljica tečaja. Želela jim je srečno pot in vesel povratek. Petošolci so nastopili z recitacijami, petjem in plesi slovenske in argentinske folklore. Po lepo pripravljenem programu so se zahvalili vsem, ki so omogočili potovanje in priprave zanj. Po uradnem programu je sledil prijeteljski razgovor in bogat prigrizek, ki so ga pripravili starši petošolcev.

26. junija je **ZSMŽ ODEK SAN MARTIN ROMALA V SCHÖNSTAT**. Romanje je organizirala ga. Mari Keržič. Žene je spremljal g. Pavle Novak, ki je tudi maševal. Gospe se mu prav lepo zahvaljujejo.

PRAZNIK SLOVENSKE DRŽAVNOSTI

V SLOVENSKI HIŠI. Odkar je Slovenija postala samostojna, vsako leto slovesno praznujemo praznik državnosti. Letos smo imeli slavlje, ki ga je pripravila Zedinjena Slovenija v soboto, 28. junija. Slovesnost smo začeli s sveto mašo, ki jo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica v cerkvi Marije Pomagaj. Pri maši je prepeval pevski zbor iz San Martina pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic. Na orglah jih je spremljala ga. Anka Savelli Gaser. Berili in psalm so brali: ga. Alenka Jenko Godec, prof. Neda Vesel Dolenc in g. Andrej Golob.

Po maši so veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod, predsednica ZS ga. Alenka Jenko Godec in podpredsednica prof. Neda Vesel Dolenc položili slovenski šopek pred spomenik padlim žrtvam. Vsi smo se pomaknili v dvorano, ki je bila za to priložnost lepo okrašena. Napovedovalec je bil arh. Jure Vombergar. Sprejeli smo zastave: argentinsko, slovensko in evropsko ter zapeli obe državni himni. Najprej je vse navzoče nagovorila predsednica ZS ga. Alenka Jenko Godec, nato pa veleposlanik RS prof. Avguštin Vivod. Slavnostni govornik je bil lic. Franci Markež, ki nam je nanizal najvažnejša obdobja iz zgodovine slovenskega naroda.

V kulturnem delu nas je moški pevski zbor iz San Justa pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar razveselil s petjem slovenskih pesmi. Zapeli so: *Slovenec sem; Kaj bi te vprašal; Planinska roža; Zvon spomina*. Vmes je Nevenka Godec Zupanc recitala Kuntnerjevo pesem *Mati domovina* in Balantičevo *Sen ovrnitvi*.

Kot vsako leto, je tudi letos ZS podelila odličja zasluženim rojakom. Letošnji nagrajenci so bili: gg. Jernej Štefe; Jože Čampa in Tone Mizerit. Sledila je prijateljska večerja, ki je bila na skrbi Hladnikovega doma. G. Dane Vrečar je blagoslovil jedila. Gospe iz Slovenske vasi so pripravile okusno večerjo, ki so jo mladi spretno postregli.

Dvorano so krasile slike naših umetnikov, ki so še poudarile slovesnost dogodka. Lep večer je bil, domače in slovensko ozračje je napolnjevalo dvorano.

malo za šalo...

PORTAL - Franco-ski zdravnik Antoine Portal je šel obiskat bolnika v spremstvu drugega zdravnika. Portal je potipal zdravnikov utrip in čez nekaj trenutkov

dejal:

»Ste jedli jajce?«

»Da,« je začudeno odgovoril bolnik.

»Rekel sem vam, da ne jejte jajc. Škodijo vam. Če hočete ozdraveti, se držite predpisane diete!«

Oba zdravnika sta odšla. Na cesti je spremljevalec vprašal Portala:

»Neverjetno, prav fantastično! Le kako si po utripu vedel, da je pojedel jajce?«

»Po utripu?« je vprašal Portal. »Ali nisi videl, da je bil okoli ust umazan od rumenjaka?«

BOILEAU - Francoskemu kritiku Nicolasu Boileauju je kralj Ludvik XIV. pokazal svoje pesmi in ga vprašal, kaj sodi o njih.

»Veličanstvo,« je odvrnil Boileau, »Vam ni nič nemoogoče. Hoteli ste napraviti slabe verze in posrečilo se vam je.«

METTERNICH - Ko je bilo Paulini Metternich petinsedemdeset let, jo je eden izmed voščilcev skušal tolažiti:

»No, kaj pa je petinsedemdeset let!«

»Ne veliko za katedralo,« je menila, »pri ženski pa je to že nekaj.«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Poklicni komunisti so že nekaj časa brez zaposlitve.
- Pokomunist je komunist s potrdilom partijskega sekretarja, da je demokrat.
- Politik, ki bi združil revolucijo z demokracijo, zasluži Nobelovo nagrado za mir.
- Politika je umetnost hitrega pozabljanja.
- Pomnim čase, ko je država določala, kdaj bo kdo in kako umrl.
- Poneverjajo predvsem preverjeni.
- Popravljen zgodovina: Goliat je pobil na tisoče Davidov.
- Poraze najteže sprejemajo zmagovalci.
- Poslanec je človek, ki ga vsi nekam pošiljajo.
- Posocializem se bo prejkoslej prelevil v predfašizem ali predkomunizem.
- Pošteni so družbeno neprilagodljivi.
- Postkomunizem je revanšističen: maščuje se tistim, ki v prejšnjem sistemu niso bili komunisti.

Marija v nebesih – mi na zemlji

– Jure Rode 193

Ljubezen 15. avgusta –

Vladimir Kos 194

Današnji svet – François X.

Nguyen van Thuân 195

Nameni Apostolata molitve 198

Pij X. – Silvester Čuk 200

Orožje patra Pija 201

Kot francoski kralj – Iz interneta

prevedel S.S. 203

Od danes je tvoja volja moja jed

– s. Favstina Kowalska 204

Mala Marjetka iz Pariza –

Iz interneta prevedel S.S. 206

Vprašujete – odgovarjamo –

Lojze Kukovica 207

Maria Repetto in sveti Jožef –

Prevedel S.S. 208

Med rojstvom in življenjem

v družini – Ambrož Kodolja 209

Tisoč milijonov ljudi je videlo

vsaj del Svetovnega

mladinskega dne 209

Marija Mehle vstopila kot – s.

Magdalena – s. Lavrencija 210

Otroci manifestirajo za papeža

210

Kaj danes pravijo muslimani o

Jezusu in o kristjanih – Lojze

Kukovica 211

Naša vera je vedno nekaj

osebnega, ni pa zasebna –

Ambrož Kodolja 212

Za osvetlitev razmer – Marko

Kremžar 213

Duhovno življenje je objavilo –

Prيرة Jure Vombergar 217

Moja zgodba – Maria Inés Fink

Grintal 218

Iz naše kronike – Prيرة Metka

Mizerit 219

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVija - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

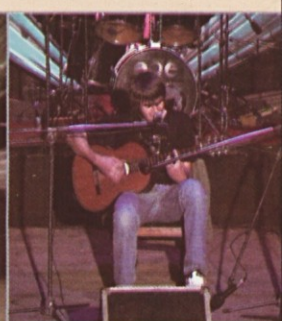
Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Članica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Tehnični urednik: Stane Snoj - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual Nº 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - **ZDA:** Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - **ITALIJA:** Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - **Gorica:** Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - **AVSTRIJA:** Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$100; po pošti: \$115 - Bariloche: \$110 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Obisk državnega sekretarja g. Zorka Pelikana - *Od zgoraj: Sprejem v residenci slovenskega veleposlaništva v Martinezu. – V Slovenski hiši, z Medorganizacijskem svetom in na Srednješolskem tečaju. Foto Marko Vombergar*

39. pevsko glasbeni večer v Slovenski hiši
Foto Andrej Žnidar - Prihodnjič več slik

Z letošnje domobranske proslave v Slovenski hiši,
ki se vedno začne v cerkvi Marije Pomagaj in konča v Dvorani
škofa Rožmana. Foto Marko Vombergar

Correo
Argentino
Suc. 7 Bs. As.

FRANQUEO PAGADO
Concesión Nº 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión Nº 2560

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rodríguez.
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual Nº 90-877
Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina